

Església de Tarragona

Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat

Núm. 8-9

Agost - setembre 2012

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

8-9

Tarragona, agost-setembre de 2012
3a època. Núm. 468

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Decret pel qual s'autoritza la dissolució de la Fundació Casa Monserrat Cuadrada de Valls i la destinació proposada dels béns resultants.....	347
Homilia en l'ordenació diaconal del seminarista Albert Fortuny Llaveria	348
Escrit per al full de l'Aplec del Tallat 2012.....	350
Escrit per al programa de Sant Magí 2012	352
Escrit per a la Memòria diocesana de missions 2011.....	353
<i>Als Quatre Vents</i>	
405. Tomàs, la fe d'aquell que dubta	354
406. Lourdes, en el cor d'Europa.....	355
407. La Mare de Déu dels mariners	357
408. Una guia: la doctrina social de l'Església.....	358
409. Les vacances i els qui no poden gaudir-ne	359
410. Als cinquanta anys del concili Vaticà II.....	360
411. Concili Vaticà II: la llum de les nacions.....	361
412. Concili Vaticà II: la paraula de Déu	362
413. <i>Gaudium et spes</i> : el document més característic del concili Vaticà II.....	364
Activitats del mes de juliol de 2012	365
Activitats del mes d'agost de 2012	367

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de juliol de 2012.....	368
Temes tractats en les reunions n. 247 i 248 del Consell Episcopal.....	369

Documentació

Protocol de procediment per a la recepció dels sagraments del baptisme, de la confirmació i del matrimoni per part de catòlics ucraïnesos de ritu oriental.....	370
---	-----

Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona

Memòria de les activitats de la Biblioteca de l'any 2011	372
--	-----

Secció documental

Santa Seu

Sant Pare

Missatge en ocasió dels 450 anys de la reforma del Carmel ..	382
Text inèdit en ocasió del 50è aniversari de l'obertura del concili Vaticà II	384

Consell pontifici per a la pastoral dels emigrants i itinerants

Missatge en ocasió de la Jornada Mundial del Turisme 2012	387
---	-----

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 203	390
Nota sobre la crisi econòmica	392

(52 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Claustre de Sant Pau del Seminari Pontifici de Tarragona i detall de la capella romànica de Sant Pau

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Sr. Arquebisbe

DECRET

de 24 de juliol de 2012, pel qual s'autoritza la dissolució de la Fundació Casa Monserrat Cuadrada de Valls i la destinació proposada dels béns resultants

Vista la petició de 17 de juliol de 2012 de Mn. Josep Bofarull Veciana, president de la Fundació Casa Monserrat Cuadrada, en què, d'acord amb els acords presos pel Patronat de la susdita Fundació en la reunió del dia 16 de juliol de 2012 i amb l'article 15 dels seus Estatuts, sol·licita autorització per a dissoldre la Fundació i proposa la destinació dels béns resultants,

Atesos els arguments que aporta, conforme no es poden complir cap de les finalitats per a les quals va ser creada la Fundació,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb els canons 120 i 123 del Codi de Dret Canònic, AUTORITZO LA DISSOLUCIÓ DE LA FUNDACIÓ CASA MONSERRAT CUADRADA DE VALLS i ACCEPTO la proposta del Patronat de destinar els béns resultants de la següent manera:

1. Pel que fa als béns pecuniaris, poden ser destinats a Càritas de l'Alt Camp i a finalitats socials de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls, a criteri de l'Arxiprest i Rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.
2. Pel que fa als béns patrimonials, autoritzo que la finca ubicada al c/ Costa del Portal Nou 5 de Valls, inscrita en el Registre de la Propietat de Valls, volum 1902, llibre 714, foli 7, finca n. 28673, pugui ser cedida en propietat a la Fundació Privada Vilaniu per a l'Atenció a la Dependència, amb seu a Valls (n. reg. Fundacions: 2412).

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

HOMILIA

en l'ordenació diaconal del seminarista Albert Fortuny Llaveria (Sant Pere de Cambrils, 1 de juliol de 2012)

Benvolgut Mn. Josep Maria, rector de la Parròquia; Mn. Joaquim Fortuny, vicari general i oncle de l'ordenand; Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari; preveres concelebrants i diaques. Estimat Albert, pares, Vicent i Fàtima, germans i familiars. Benvolguts tots en el Senyor ressuscitat. Ens hem reunit en aquesta Parròquia de Sant Pere, del qual hem celebrat la festa fa dos dies, per a participar en l'ordenació de diaca d'un seminarista, l'Albert Fortuny Llaveria.

Estimat Albert, és una alegria molt gran per a l'Església de Tarragona i per a mi, el seu pare i pastor, celebrar aquesta eucaristia en la qual rebràs l'ordenació diaconal, començaràs a participar d'una altra manera que fins ara del sacerdoci de Jesucrist. Com tu mateix has expressat alguna vegada, de molt jovenet vas sentir en el teu cor el pas de Jesús que et volia alguna cosa, sense saber ben bé què era, i vas anar vivint com tots els altres nois i noies del teu temps, estudiant, participant en activitats esportives, estudiant música, vivint en l'escoltisme, aquí a Cambrils, de llarga tradició, dels temps de Mn. Daniel Barenys que el va iniciar, els valors del país, la natura i la fe, les activitats de l'escola i del club i, també ho he de dir, la vida de fe i de família viscuts en el si de la teva família.

Després d'aquell primer curs d'enginyeria a Barcelona en què nostre Senyor et va fer sentir la crida a seguir-lo del tot en el ministeri sacerdotal d'una manera forta i decisiva, amb aquell sí que li vas donar el 26 d'abril, vigília de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, vas entrar al Seminari i han estat sis anys d'estudi, de convivència al Seminari Major Interdiocesà, de formació, de treball pastoral, aquests darrers temps a la Parròquia de Sant Pau de Tarragona, i aquí estem, per implorar el do de l'Esperit Sant que, amb la pregària i la imposició de mans, et segellarà consagrant-te a Crist al servei dels germans, fent-te participar, com he dit abans, d'una manera nova i essencial del sacerdoci de Crist.

Sobre això voldria fer una primera consideració. Quan els pares, que amb gran amor ens han engendrat i ens han donat la vida, ens porten a l'Església per rebre el baptisme, ens fan el millor regal. Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, comencen a viure en nosaltres, rebem la llavor de santedat, la vida sobrenatural de fills de Déu i la gràcia del sagrament ens fa participar d'allò que és el mateix Jesucrist: sacerdot, profeta i rei. Avui em fixaré només en l'aspecte sacerdotal.

Pel baptisme comencem a participar del sacerdoci de Jesucrist i, com diu la constitució sobre l'Església del concili Vaticà II, «per la regeneració i

la unció de l'Esperit Sant, són consagrats a ésser casa espiritual i sacerdoti sant, a fi que a través de totes les obres de l'home cristià ofereixin víctimes espirituals i proclamïn la força d'aquell qui els ha cridats de les tenebres a la seva llum admirable. Per això, tots els deixebles de Crist, constants en l'oració i lloant Déu plegats, cal que es manifestin ells mateixos hòstia vivent, santa, agradable a Déu, que donin testimoniatge de Crist arreu del món i que, als qui la demanin, donin raó de l'esperança que ells tenen en la vida eterna. [...] Els fidels concorren en l'ofertament de l'eucaristia en virtut del seu sacerdoti reial, que també exerceixen en rebre els sagraments, en la pregària i en l'acció de gràcies, en el testimoniatge d'una vida santa, en l'abnegació i en la caritat activa» (n. 10).

D'aquesta munió de fidels Déu, nostre Senyor, en crida alguns perquè es lliurin, perquè es consagrin al servei dels germans. Així els que reben el sagrament de l'orde queden identificats d'una manera nova i essencial a Crist per posar-se al servei de la família de Déu, l'Església, i de tots els homes i dones de la terra.

El diaconat, ministeri que l'Albert rebrà d'aquí a uns moments, és el primer grau d'aquesta participació essencial del sacerdoti de Crist. La plenitud d'aquesta participació està en l'episcopat, per això és el bisbe, successor dels Apòstols, qui administra aquest ministeri, i encara hi ha un altre grau, que és el presbiteral, que capacita l'ordenat a celebrar l'eucaristia, administrar el perdó i ungir els malalts, especialment en l'hora del seu traspàs, a més de tot el que, com a diaca, va començar a exercir.

Per tant, Albert, pensa que avui Crist prendrà possessió de tu d'una manera nova. Rebràs una gràcia que no veuràs físicament, però que serà real, que et transformarà, que et farà tot això que estava dient. Dit en termes tècnics, et transformarà ontològicament i l'Església confia que exerciràs el ministeri amb il·lusió i entrega totals. Sigues, Albert, un home d'oració, pietós, un home de Déu, no deixis mai la pregària personal ni la litúrgia de les hores, no cal dir l'eucaristia diària i la confessió freqüent, continua estudiant i aprofundint en la teologia i l'escriptura i en el coneixement del ministeri sacerdotal que rebràs quan sigui el moment, cultiva les virtuts, posa tots els mitjans per guardar el tresor del celibat que avui et compromets a viure i tingues sempre una tendra devoció a la Mare de Déu, invocada aquí sota les advocacions del Carme i del Camí, perquè només així podràs ser un home per als altres, un *servidor*, que és el que vol dir *diaca*.

Sí, «el diaca ajuda el bisbe i els seus preveres en el ministeri de la paraula, de l'altar i de la caritat, al servei de tothom. Com a ministre de l'altar, proclama l'Evangelí, prepara el sacrifici eucarístic i distribueix als fidels el cos i la sang del Senyor. El diaca ha d'exhortar i educar en la doctrina santa, presidir la pregària, administrar el baptisme, assistir el matrimoni i beneir-lo, portar el viàtic als moribunds i presidir les exèquies. I sobretot,

en nom del bisbe o del rector, exercir el ministeri de la caritat» (cf. Homilia del ritual d'ordenació).

Ministeri, el de la caritat, important sempre, des dels orígens, ho escoltàvem a la primera lectura: els diaques «distribuïen l'ajuda als pobres», i important avui que estem passant aquesta crisi econòmica i de valors que ens exigeix estar al costat i al servei dels més necessitats. No et cansis mai de servir. Entrega't amb tot el cor, i quan vinguin moments en què et costi una mica més, vés al sagrari i considera el que hem escoltat a l'evangeli: «el gra de blat per donar fruit ha de morir», «si algú es vol fer servidor meu que em segueixi». Morint és com donem vida.

Vull aprofitar aquest moment per agrair aquest servei que ja estan fent tots els mossens i diaques que avui són aquí i els qui no han pogut venir. Us agraeixo el vostre servei i la vostra entrega al servei de l'Església que peregrina a Tarragona. Preguem tots amb insistència per les vocacions sacerdotals. Com és de tots conegut, a la nostra Església li manquen preveres per atendre totes les necessitats dels fidels. «Demanem a l'amo dels sembrats que hi enviï treballadors.» No podem defallir en la pregària i a posar els mitjans que estiguin a l'abast de cadascú perquè aquells que Déu nostre Senyor vol cridar sentin la crida i trobin els camins adequats per a respondre-hi amb generositat.

Una paraula també, abans d'acabar, per a vosaltres, Fàtima i Vicent, germans i familiars de l'Albert. Una felicitació, perquè l'ocasió s'ho mereix, i un agraïment, perquè la família i la vida familiar juga un paper no poc important en el sorgiment i desenvolupament de la vocació. Déu us ha fet un gran regal cridant l'Albert al sacerdoti, avui ordenat diaca camí del presbiterat. No deixeu de donar-li gràcies i sapigueu que el vostre fill, que ha de viure molt a prop del Senyor, us tindrà presents cada dia en la pregària i a l'altar, i això no és qualsevol cosa. Beneïu el Senyor i jo li demano que us ompli de felicitat i de benediccions.

Poso totes les consideracions i peticions exposades en mans de Maria, la Mare de Déu i Mare nostra, que les faci arribar amb el seu amor maternal a la Trinitat Beatíssima i que per la seva intercessió ens vingui una pluja de benediccions per nosaltres i per tota l'Església.

ESCRIT

per al Full de l'Aplec del Tallat 2012

Benvolguts tots en el Senyor,

En ocasió de l'adveniment d'un nou aplec al santuari de la Mare de Déu del Tallat, m'adreço a vosaltres per saludar-vos, com cada any, i per a desitjar-vos una joiosa i fructuosa trobada 2012 en la qual aquest any tampoc no

podré fer-m'hi present. Aquest any, a més —capricis del calendari— l'aplec del Tallat s'escau el mateix diumenge que a Tarragona se celebra la festa major petita, Sant Magí.

Tot i això, agraeixo ben sincerament l'ocasió que sempre se'm brinda de poder adreçar-vos unes paraules des d'aquestes pàgines, i ho faig amb molt de goig. No fa gaires dies vaig pensar molt en vosaltres, amb motiu de la trobada diocesana de catequistes que va tenir lloc a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Els qui ja la coneixen saben per què, i ara us ho explico: a l'interior de la basílica, molt a prop de la columna que representa l'Arquebisbat de Tarragona, hi ha dos vitralls. Un d'ells està dedicat a sants i santes de la nostra arxidiòcesi i l'altre està dedicat a santuaris. I allí hi ha present el Tallat. ¿No us emociona saber que un geni com Gaudí, a principis del segle XX, ja tingués present en el seu cap i en el seu projecte aquest santuari —i d'altres— tan estimat de la nostra arxidiòcesi? D'alguna manera allí hi som tots representats en els nostres sants i en les nostres advocacions tan estimades.

Però ara us vull fer avinent una altra cosa molt més emocionant: ¿no sabeu que Déu Pare ja ens tenia a cada un de nosaltres presents en el seu pensament i en el seu amor des de tota l'eternitat? Déu ja havia pensat en tu i en mi des de sempre, i des de tota l'eternitat formem part del seu pla de salvació. Quina responsabilitat tan gran no tenim! Pel baptisme vam ser incorporats a la història de la salvació i al poble escollit únicament per gràcia de Déu. No tenim cap mèrit. Però un cop incorporats al cos místic de Crist tenim una gran missió i una greu responsabilitat envers tots els germans i envers tots els homes: ser sal i llum enmig del nostre món.

Evidentment que aquesta missió ens supera, però a nosaltres només se'ns demana una cosa: deixar actuar Déu en nosaltres, ser instruments en mans de Déu, de manera que per mitjà de nosaltres ell pugui dur a terme el seu disseny d'amor envers els homes i el món. Recordeu els Apòstols: van fugir, es van dispersar i fins i tot van negar Jesús. Això no és el més important, allò fonamental és que, tot i els seus defectes, es van mantenir fermes en la fe, van creure en Jesús i en les seves paraules, van acollir l'amor i el perdó de Déu i van rebre l'Esperit Sant, que els va impulsar a sortir del cenacle i, als quatre vents, cridar el missatge que el món estava esperant i que el nostre món d'avui també espera. Algú ha d'anunciar avui als nostres germans que Déu els estima i vol que el coneguin. Aquest «algú» som tu i jo.

Estimats, som a les portes de l'Any de la fe. Des de la nostra arxidiòcesi estem treballant per donar contingut a aquest esdeveniment tan important al qual el Sant Pare ens ha convocat. Us convido a unir-vos sincerament en aquest esforç comú, i que cadascun de nosaltres posem el nostre gra de sorra i el nostre esforç en aquest impuls comú. I això només hi ha una manera de fer-ho: des d'ara ja, mirant de viure com un veritable deixeble

de Jesús i fill de la nostra estimada mare Maria, amb totes les conseqüències que això comporta.

De tot cor us desitjo una molt bona trobada del Tallat 2012. Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, agost 2012

ESCRIT

per al programa de Sant Magí 2012

Benvolguts tots en el Senyor,

Agraïxo ben sincerament a la Germandat de Sant Magí l'ocasió que m'ofereix cada any des d'aquestes pàgines i que em permet saludar-vos i desitjar-vos una molt joiosa i fructuosa festa de Sant Magí 2012.

Per molts motius aquest és un any especialment complicat, però ja el fet que puguem viure aquesta festa és un motiu per a donar gràcies a Déu. El camí de l'aigua és com el camí de la vida. El nostre repte és descobrir en tots els moments d'aquest camí la mà amorosa i provident de Déu i fer-la descobrir als altres. Segur que us heu fixat que allí on hi ha aigua hi ha vida abundant de tota mena. Doncs bé, tant de bo que, al voltant nostre, hi poguésser haver molta vida, perquè on hi ha amor hi ha vida.

Moltes vegades m'han preguntat si la vida eremítica no és una vida egoïsta, si no és una manera de fugir de la societat, si no està passada de moda. Realment pot semblar estrany que una persona sigui capaç de renunciar a tot i començar a menar una vida de pregària profunda, basada en la més absoluta pobresa material, però no hi ha dubte que és una pregona experiència de la presència provident de Déu i un testimoni per a tots nosaltres.

En el segle de la interconnexió, de la globalització i de les xarxes socials, encara hi ha persones que fan del silenci i de la soledat el seu *modus vivendi*, però que, a imitació del nostre estimat sant Magí, no s'amaguen dels seus germans quan els necessiten sinó que han fet de l'acolliment i de la misericòrdia el signe d'una vida amarada d'amor, que dóna fruit abundant i és un testimoni de contradicció davant dels models que ens proposa el nostre món.

Nosaltres segurament no estem cridats a viure una vida d'aquesta mena, però sí que estem cridats a donar testimoni de la nostra esperança. Estem cridats a ser portadors de l'aigua veritable que el nostre món i la societat cerquen delerosos on no hi és. La nostra missió, potser humil i a vegades silenciosa, serà il·luminar i servir de testimoni als altres d'on es troba la

vida veritable i la felicitat perdurable. En aquesta missió no ens mancarà moltes vegades la incomprensió, potser el menyspreu i, fins i tot, la persecució, això ja ho sabem. Però si estem convençuts d'allò que creiem i vivim no podem deixar d'anunciar el missatge que el nostre món espera. Algú ha d'anunciar avui als nostres germans que Déu els estima i vol que el coneguïn. Aquest «algú» som tu i jo.

Estimats, som a les portes de l'Any de la fe convocat per Benet XVI a partir de l'11 d'octubre. Des de la nostra arxidiòcesi estem treballant per donar contingut a aquest esdeveniment tan important. Us convido a unir-vos sincerament a aquest esforç comú, i que cadascun de nosaltres posem el nostre gra de sorra i el nostre esforç en aquest impuls comú. I això només hi ha una manera de fer-ho: des d'ara ja, mirant de viure com un veritable deixeble de Jesús i fill de la nostra estimada mare Maria, amb totes les conseqüències que això comporta.

De tot cor us desitjo una molt bona festa de Sant Magí 2012. Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, agost 2012

ESCRIT

per a la Memòria diocesana de Missions 2011

Un any més és un goig per a mi atendre la petició que em fa la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies d'escriure unes paraules que serveixin com a davantal d'aquesta Memòria anual d'activitats 2011. Vull agrair de bon començament la tasca d'aquesta Delegació diocesana en bé dels nostres missioners i el treball que fa per difondre allò que anomenem de manera tècnica com *missio ad gentes*, que no vol dir altra cosa que l'evangelització dels pobles.

Fins no fa gaires anys hom es podia imaginar els nostres missioners en el que anomenàvem països de missió, a l'Àfrica, Amèrica, Àsia... Avui podem dir que vivim en un món que s'està convertint, tot ell, en camp de missió, en terreny de nova evangelització. Veiem com països d'antiga tradició cristiana van patint els efectes de la secularització. Contemplem amb dolor profund com els cristians de països com Egipte, Síria, l'Iraq, el Sudan, etc., on la bona nova de l'evangeli va arribar als inicis de la predicació dels primers apòstols i deixebles del Crist, són en l'actualitat perseguits i, en molts casos, massacrats. Són la nova cara del martiri, la nova sang que rega la terra i que ha de servir de llavor per a les futures generacions de cristians.

Diu el llibre del Fets dels Apòstols (2,42-43) que «tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries. Per mitjà dels apòstols es feien molts prodigis i senyals, i la gent sentia un gran respecte». Si us hi fixeu, aquí estan recollides les principals activitats de l'Església: l'escolta de la Paraula de Déu, la caritat, l'eucaristia i la pregària. Però també l'evangelització, perquè els prodigis i senyals de què parla són els signes que acompanyen la predicació de l'evangeli. Queda ben palès que les primeres comunitats cristianes tenien ben clar el manament del Senyor. Per això eren escollides persones qualificades, les quals eren enviades per les comunitats respectives a predicar el nom del Senyor. D'aquesta manera van ser enviats Pau i Bernabé, però també tants altres dels nostres dies que un dia van sentir la crida del Senyor i, enviats per l'Església, ho van deixar tot i van marxar per anunciar l'evangeli a d'altres països. Des d'aquí els agraeixo de tot cor el seu treball i els tinc —els hem de tenir— molt presents en les nostres pregàries.

La feina de l'evangelització mai no s'acaba: tota la nostra vida, en tota la seva extensió i en tota la seva intensitat, ha de ser evangelitzadora, testimoni de la fe, aquella mateixa fe que va portar a donar la vida a tants cristians al llarg de la història. No sabem què ens pot demanar el Senyor o què ens tocarà viure en el futur. Sigui el que sigui, visquem-ho amb fe, amb esperança i amb caritat, com fills estimats del nostre Pare del cel.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, agost de 2012

ALS QUATRE VENTS

405. TOMÀS, LA FE D'AQUELL QUE DUBTA

1 de juliol de 2012

Estem en camí cap a l'Any de la fe proposat per Benet XVI a partir d'octubre, i m'ha semblat que podríem considerar aquesta virtut sobrenatural de la fe a la llum de la conducta de l'apòstol Tomàs, la festa del qual celebra l'Església el proper dimarts, 3 de juliol. Tomàs és exemple paradigmàtic del creient que dubta, i per això penso que pot ser una bona referència per acompanyar totes les persones que tenen dubtes però busquen sincerament la veritat en Jesucrist.

El Papa ha disposat que el començament de l'Any de la fe coincideixi amb el 50è aniversari de l'inici del concili Vaticà II. Els qui vam tenir la

fortuna de residir a Roma aquells anys, no podem oblidar un esdeveniment tan gran que ha marcat la història de l'Església en els últims temps. Hem d'aprofundir en el seu contingut, que és com dir que s'ha d'aprofundir en la fe i la pràctica cristianes, i a això ens apliquem avui, un cop més, de la mà de l'apòstol Tomàs.

Tomàs va ser un dels dotze escollits directament pel Senyor. I l'Evangeli ens porta algunes frases seves que, tot i ser escasses, són molt il·lustratives. Benet XVI les va repassar en les seves homilies dedicades als pilars de l'Església. La primera intervenció que recullen els evangelistes és quan Jesús, en un moment crític, decideix anar a Betània per ressuscitar Llätzer, posant en perill la seva vida. «Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!» (Jn 11,16), va dir Tomàs. En efecte, «l'important» —dirà el Papa— «és no allunyar-se mai de Jesús».

Una segona intervenció és en l'últim sopar, quan el Senyor prediu la seva mort i diu als seus: «I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta» (Jn 14,4). Tomàs salta: «Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?» (Jn 14,5). Gràcies a aquesta reacció espontània, Jesús ens va deixar una sentència lapidària: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6).

Fins ara Tomàs era un creient desconcertat. Creia en el Mestre, per això el seguia, però se li acumulaven les preguntes. Cal arribar a la tercera intervenció, la més famosa, per entendre del tot el personatge. No es troba present quan Jesús ressuscitat s'apareix als Apòstols, i, en dir-li ells què ha passat, afirma: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas» (Jn 20,25). Quan Jesús li mostra l'evidència, sorgeix en ell un acte de fe que l'Església repeteix cada dia en celebrar la missa, abans de la comunió: «Senyor meu i Déu meu!» (Jn 20,28).

En la preparació de l'Any de la fe considerem aquesta realitat. El dubte no és dolent, fins i tot pot ser necessari per a desembocar en una creença més vigorosa. La lleialtat i la sinceritat, com les que tenia Tomàs, són les alforges necessàries per a aquest camí.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

406. LOURDES, EN EL COR D'EUROPA

8 de juliol de 2012

L'11 de juliol se celebra la festivitat de Sant Benet de Núrsia, declarat per Joan Pau II patró d'Europa. M'agradaria enllaçar avui aquesta data

propera i la consideració de les arrels espirituals del nostre continent amb un enclavament d'espiritualitat al qual tots ens sentim molt units: Lourdes.

Sant Benet va viure a cavall dels segles V i VI. Va ser l'instrument de Déu per fundar al cim d'una muntanya italiana un monestir, el de Montecassino, que seria el primer d'una llarga sèrie de monestirs benedictins, inspirats en la famosa regla que ell va redactar per al seu millor govern.

La fundació de Montecassino, l'any 530, va ser precedida, en la vida de sant Benet, per quaranta dies de pregària i dejuni amb els quals va voler imitar Jesucrist, a qui es va entregar en cos i ànima. El fruit d'aquest lliurament es va estendre a molts països al llarg dels segles, sobretot a Europa, on els monjos van exercir un paper primordial en la cultura i els costums.

Déu, que es va valer d'aquest jove que va començar sent ermità fins envoltar-se d'una primera comunitat, es va servir també d'una joveneta dels Pirineus francesos, al segle XIX, per a reafirmar la devoció mariana que ha acompanyat sempre la fe del poble. Bernadette va donar testimoni de divuit aparicions entre l'11 de febrer i el 18 de juliol de 1858 a la gruta de Massabielle. El seu senzill testimoni, impulsat per la gràcia, fa que cada any sis milions de persones pelegrinin a Lourdes.

Amb una missa celebrada a Montserrat el maig passat vam commemorar el 40è aniversari del primer pelegrinatge diocesà, el 1972, de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, entitat que des de llavors ha organitzat els pelegrinatges al santuari francès. Vaig tenir el goig de glossar, en aquest sentit, la dedicació que va tenir a aquest afany el meu recordat predecessor, el Dr. Josep Pont i Gol.

Personalment sempre participo en el pelegrinatge anual diocesà i la sensació és sempre la mateixa: la gent torna feliç. Hem estat en contacte amb malalts, necessitats, persones que requereixen ajuda i solidaritat, i els primers beneficiats som nosaltres mateixos pel seu exemple i la seva gratitud.

Anem a posar-nos als peus de la Mare de Déu, com Bernadette, com milions de pelegrins. A través d'ella presentem al Senyor els nostres afans diaris i posem a les seves mans les necessitats de la societat i de manera especial dels malalts. També demanem de manera particular pel Papa i pel seu interès en la nova evangelització, que comença per Europa, aquesta pàtria comuna que s'ha beneficiat tant de l'espiritualitat de sant Benet, i que no pot tenir l'euro com a únic vehicle d'unitat, sinó les seves arrels comunes en la doctrina de Crist.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

407. LA MARE DE DÉU DELS MARINERS

15 de juliol de 2012

La devoció a la Mare de Déu del Carme arrenca de molt antic i rep el nom del mont Carmel, a Israel, on el profeta Elies va trobar refugi. És una de les múltiples devocions marianes esteses pel món i és viscuda amb particular devoció per la gent relacionada amb el mar, mariners i pescadors.

El 16 de juliol participo sempre que puc en les processons que es fan en honor de la Mare de Déu. Acostumen a organitzar-les en els ports les confraries de pescadors i són d'una bellesa incomparable. A Tarragona tenen com a punt de referència la Parròquia de Sant Pere Apòstol, al Serrallo, sempre acollidora per la gent del mar, veritable far d'espiritualitat per a tot el barri.

Són processons entranyables en què la imatge de la Mare de Déu és traslladada en una barca amb el seguici d'altres embarcacions i passejada sobre una catifa de flors. També en la de Torredembarra he tingut el goig de participar-hi. En aquestes ocasions reso per les famílies dels pescadors i demano pel seu treball, tan sacrificat i dur moltes vegades.

Havent nascut en un poble de l'interior de Catalunya, la mar sempre ha tingut per a mi quelcom de màgic. Em puc figurar la lluita de la seva gent contra els elements, a vegades el vent i la pluja, i en nits de tempesta i onatge recordo amb freqüència que pot haver-hi persones enmig de la foscor de les aigües, lluny de la costa, i demano que tinguin un feliç retorn a casa.

Un dels títols de la Mare de Déu és *Stella Maris*, 'Estrella del Mar'. Amb aquest nom hi ha un admirable servei diocesà que procura prestar atenció a mariners mercants que potser fa mesos que no veuen les seves famílies. En tocar els seus vaixells a port se'ls ofereix l'atenció material i espiritual possible.

De la mateixa manera que els astres sempre han guiat els mariners en les seves travessies, la Mare de Déu, en la seva advocació del Carme, és l'estrella que ens guia a tots, ja que ens porta a Jesús, com aquella estrella que va conduir els Mags a la cova de Betlem.

Trobar Jesús en la nostra vida és la vocació de tots. I en aquest punt vull recordar avui la vocació específica i admirable de les religioses Carmelites, el nom de les quals s'inspira en la Mare de Déu del mont Carmel, que tants fruits de santedat han donat a l'Església. M'encomano també a les seves pregàries en aquesta festivitat de juliol tan entranyable.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

408. UNA GUIA: LA DOCTRINA SOCIAL DE L'ESGLÉSIA

22 de juliol de 2012

Konrad Adenauer, canceller d'Alemanya després de la II Guerra Mundial, va ser perseguit per Hitler, ja que havia desafiat el nazisme sent alcalde de Colònia. Per aquest motiu va haver de passar els anys de dominació nazi amagat per por a la seva detenció i afusellament. En un dels seus amagatalls, el monestir de Maria Laach, va entretenir el seu temps llegint documents de la biblioteca. Entre ells, les encíclicques *Rerum novarum*, de Lleó XIII, de 1891, i *Quadragesimo anno*, de Pius XI, de 1931, de les quals va extreure idees que li van ser molt útils per a fundar el partit Demòcrata-Cristià alemany.

Les dues encíclicques formen part principal del que s'anomena doctrina social de l'Església, documents d'inspiració cristiana basats en valors evangèlics i que es pronuncien sobre la societat de cada moment. Aquests documents es refereixen a les relacions laborals, a la pobresa en el món, a la pau, al progrés, al capitalisme i al marxisme, i són ben conegudes les seves aportacions sobre la llei natural, el principi de subsidiarietat, la defensa de la vida humana, etc.

Els catòlics han llegit i meditat aquests textos que s'han divulgat molt, com les encíclicques *Mater et magistra* i la *Pacem in terris*, de Joan XXIII, i la *Laborem exercens* i *Centesimus Annus*, de Joan Pau II, per citar-ne algunes.

Des de 2005 existeix un Compendi de la doctrina social de l'Església, que el cardenal Martino va presentar a diversos països i que resumeix aquesta doctrina que alguns veuen com una tercera via entre capitalisme i socialisme, però que en realitat va més enllà, ja que basa l'acció política en veritats últimes que li han de servir de guia, encara que poden tenir les lògiques concrecions pròpies d'un pluralisme saludable. La defensa de la vida i de la consciència personal estan en primer pla, ja que, com diu la *Centesimus annus* (n. 46): «Si no existeix cap veritat última que guiï i orienti l'acció política, llavors les idees i les conviccions poden ser fàcilment instrumentalitzades per a fins de poder. Una democràcia sense valors es converteix fàcilment en un totalitarisme visible o bé encobert, com ho demostra la història.»

Com a mostra de la doctrina social de l'Església, acabo recollint fragments del Compendi: «Déu ha destinat la terra amb tot el que conté a l'ús de tots els homes i pobles. [...] Tot home ha de tenir la possibilitat de fruit del benestar necessari per al seu desenvolupament ple. [...] El principi de la destinació universal dels béns [...] implica una definició precisa de les formes, els límits i els objectes. Destinació i ús universal no signifiquen que tot estigui a disposició de qualsevol o de tots. [...] Aquest principi no s'oposa al dret de propietat, sinó que indica la necessitat de reglamentar-lo. La propietat privada [...] és [...] tan sols un instrument

amb vista al respecte del principi de la destinació universal dels béns, i per tant, en última instància, no un fi, sinó un mitjà.»

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

409. LES VACANCES I ELS QUI NO PODEN GAUDIR-NE

29 de juliol de 2012

La paraula vacances va unida, en el record més o menys llunyà de tots nosaltres, als temps escolars. Com esperàvem els mesos d'estiu! A molts ens tocava ajudar en les tasques agrícoles, però hi havia temps també per a l'esplai.

Recordo com ens agradaven les historietes de la Família Ulisses que apareixien a la contraportada del popular TBO, que tant va impregnar la nostra infància. La família pujava en un cotxet en què a penes hi cabien tots, inclòs el gos, i es llançaven a la conquesta de la carretera a la recerca d'algun lloc on poguessin estar en contacte amb la natura.

La natura! Joan Pau II, que va ser un enamorat de la muntanya, gaudia de les seves passejades per la vall d'Aosta i de la contemplació dels paisatges, en què veia la mà de Déu que va passar, com diu el poeta, sembrant les valls de bellesa. També Benet XVI procura trobar un lloc tranquil on passar les vacances. Menys esportista, les seves activitats preferides són els llibres i el piano.

Com ells, milions de persones a tot el món es desplacen des del seu lloc habitual fins a una altra destinació on passar els dies de vacances. Alguns, paradoxalment, en aquests mesos de descans es cansen més que durant la resta de l'any, però són molts els que busquen la tranquil·litat que els allunyi de l'enrenou diari habitual. Personalment prefereixo, quan m'és possible, algun racó dels Pirineus, però en qüestió de gustos no hi ha res escrit. Importa tant conèixer nous paisatges i persones com gaudir d'una manera nova dels llocs que tenim a mà.

Les vacances són un temps en què no ens hem d'allunyar de la nostra pràctica cristiana i, en definitiva, de l'amistat amb Déu. Tot al contrari! Hem d'aprofitar-les per contemplar les bel·leses del món que ell va crear, per agrair-li aquests dies de festa, sovint en companyia de la família; en una paraula, per celebrar aquests dies de pau i serenitat.

Però en aquest temps el món continua girant, amb els seus problemes, que afecten persones tant properes com llunyanes. Tinguem molt presents els qui no tenen vacances perquè no tenen feina, els qui no en tenen perquè no es poden permetre ni un mínim dispendi, aquells als quals no els serà possible gaudir-ne per una malaltia o per alguna altra contrarietat.

En la mesura del possible sentim-nos solidaris amb ells, ajudem-los si és a les nostres mans, no els oblidem. Res no descansa tant com les bones obres i una consciència moral recta, és a dir l'exercici de la caritat, que no és incompatible amb satisfer gustos personals. En qualsevol cas, posem sempre la solidaritat per damunt de l'egoisme. Així farem feliços els altres i ho serem més nosaltres mateixos.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

410. ALS CINQUANTA ANYS DEL CONCILI VATICÀ II

5 d'agost de 2012

L'11 octubre de 1962 va començar el concili Vaticà II, de la inauguració del qual aviat, per tant, celebrarem els cinquanta anys. Per aquest motiu m'he proposat dedicar diverses reflexions d'aquesta glossa Als Quatre Vents a aquest esdeveniment que va marcar la vida eclesial del segle XX i que continua sent una gran referència.

El destí va voler que la meva arribada a Roma, per a una estada que es va perllongar onze anys inoblidables, fos justament aquell 11 d'octubre. Tenia 18 anys, la vida per davant i, de manera immediata, els estudis que anava a fer de filosofia i teologia.

No és estrany que, com milers de persones, m'acostés sempre que podia a la plaça de Sant Pere per contemplar les entrades i sortides dels pares conciliars, arribats d'arreu del món, que en nombre de 2.700 es reunien al Vaticà. D'aquests, 2.500 bisbes, perquè hi havia també com a convidats membres d'altres religions, observadors i perits.

Qui m'havia de dir llavors que cinquanta anys després recordaria el Concili, ara com a arquebisbe! Em sento amb el compromís de viure fidelment els seus ensenyaments i de proposar-los a través d'aquests escrits!

Naturalment abans d'arribar a Roma ja havíem pregat molt per l'èxit del Concili, la inesperada iniciativa anunciada per Joan XXIII a Sant Pau Extramurs el 25 de gener de 1959. Des de llavors el Papa havia consultat l'episcopat mundial sobre els temes a tractar, donant una orientació que seria nova, atès que molts concilis ecumènics anteriors havien estat convocats per a dictaminar qüestions de fe o per a sortir al pas d'heretgies.

Aquest seria un «concili pastoral» que busqués un *aggiornamento* de l'Església en la seva relació amb el món, i que afavorís la unitat dels cristians. No hi hauria condemnes explícites, però sí ensenyaments riquíssims. Joan XXIII declarava, el 1962: «En el nostre temps l'Esposa de Crist prefereix fer ús de la medicina de la misericòrdia més que de la severitat.»

Dels debats conciliars, seguits per primera vegada per milers de periodistes, van sortir quatre constitucions que, com de costum, s'anuncien per les dues primeres paraules llatines amb què comencen: *Dei Verbum*, sobre la revelació divina; *Lumen gentium*, sobre l'Església; *Sacrosanctum concilium*, sobre litúrgia, i *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món actual. Aquestes Constitucions van ser acompanyades d'altres documents, com decrets i declaracions, alguns tan importants com els referits a l'apostolat dels laics o a la llibertat religiosa.

En propers diumenges em proposo parlar d'aquests textos, que són un tresor inacabable d'inspiració per als cristians del nostre temps. Del Concili s'han donat diverses interpretacions. La millor manera de treure el cap a l'esperit conciliar és ser fidel als textos que va aprovar, a vegades després de llargs debats. Són documents que ens poden ajudar molt en el camí de la nostra fe i de la nostra vida cristiana.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

411. CONCILI VATICÀ II: LA LLUM DE LES NACIONS

12 d'agost de 2012

Lumen gentium és la constitució dogmàtica sobre l'Església que va donar a llum al concili Vaticà II. «Crist és la llum de les nacions», comença dient. I l'Església ho és en tant que és prolongació de l'obra de Crist a la terra.

A vegades sentim comentar a algunes persones: «Jo crec en Crist, però no en l'Església», com si es poguessin separar. Déu va escollir en temps antics un poble, el d'Israel, amb el qual va fer una Aliança singular per a benefici de totes les persones sense distinció. I Crist, amb la seva «sang de la Nova Aliança», va instituir l'Església com a comunitat de creients, unida en la fe, els sagraments i l'autoritat de Pere i els Apòstols, i els seus successors. El triple vincle: fe, sagraments i visibilitat de l'Església en comunió amb el Papa i els bisbes defineix aquest «petit ramat» que està cridat a ser mitjà de salvació per a tot el gènere humà.

La *Lumen gentium* recorda aquesta realitat, però introdueix algunes novetats en l'expressió i posa l'accent en determinats temes. Seva és l'expressió *poble de Déu*, que supera l'antiga dualitat considerada a vegades substancial entre clergues i laics. Tots formem part d'aquest cos que és l'Església el cap de la qual és Crist. Ningú no pot ja parlar de l'Església com si es tractés d'una realitat aliena.

Encara més, en parlar d'aquest poble de Déu, la Constitució sobre l'Església primer parla dels fidels i després de la jerarquia, no perquè la

menyspreï, sinó amb la intenció de destacar la dignitat de cada cristià i la vocació universal a la santedat i a l'apostolat. Algun teòleg va veure aquest canvi d'ordre expositiu com un «gir copernicà» en la manera d'enfocar la diversitat de situacions i dons en l'Església. Calia destacar que els seglars no són en l'Església com els extrems d'una pel·lícula, sinó que són també protagonistes principals en una institució d'origen diví en la qual tots estem cridats a ser sants.

La Constitució sobre l'Església va reafirmar la primacia del Papa i alhora va accentuar, sense que hi hagi cap oposició, la col·legialitat dels bisbes. Les conferències episcopals, els sínodes i altres mostres de col·legialitat han estat un fruit notable del Vaticà II, obert a concrecions tan positives com la que vam viure de manera molt propera l'any 1995 en ocasió del concili provincial Tarraconense.

S'entén bé que l'Església universal no és ni una abstracció ni una suma d'Esglésies independents, com ho assenyala el teòleg i cardenal Henri de Lubac, que repara que sant Pau no dirigeix la seva carta «a l'Església de Corint», sinó «a l'Església de Déu a Corint». La mateixa Església indivisa és a Corint, com a Filipis, a Efes... o a Tarragona.

L'Església és una realitat amable, és la nostra casa, la nostra família humana i sobrenatural alhora i, com fa la Constitució de la qual avui m'ocupo, la posem en mans de la Mare de Déu, perquè la faci, com ella mateixa, mare i mestra de tota la humanitat.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

412. CONCILI VATICÀ II: LA PARAULA DE DÉU

19 d'agost de 2012

La constitució dogmàtica *Dei Verbum*, sobre la Revelació divina, va emfatitzar la importància que a l'Església estiguéssim a l'escolta de la paraula de Déu, ja que és a través d'ella com Déu mateix se'ns revela.

Pel coneixement natural la humanitat podia arribar a la convicció de l'existència d'un Déu creador i omnipotent, i pels ensenyaments de la Bíblia podíem conèixer-lo millor, per exemple la seva Aliança amb el poble escollit, però per la paraula de Jesucrist sabem molt més i amb certesa més gran: coneixem que Déu és amor.

La *Dei Verbum* és un document que no va tenir una redacció fàcil. Per contra, el primer esborrany va ser desestimat pels pares conciliars i van ser necessàries fins a quatre redaccions per a ser aprovat, això sí, de manera gairebé unànime: 2.344 vots a favor i sis en contra.

Què és el que feia necessària tanta precisió en les paraules? Calia con-
jugar de manera satisfactòria les dues fonts de la revelació, l'Escriptura i
la Tradició, que no tots els cristians valoren igualment i que, en determi-
nades èpoques, van tenir un pes desigual. Ambdues fonts són necessàries
i es complementen. La tradició és la que, en l'època patristica, va fixar el
cànon de llibres inspirats per l'Esperit Sant, i la Sagrada Escriptura ha estat
el tresor del qual s'ha nodrit la fe.

El Concili va recomanar una lectura atenta de la Bíblia, de l'Antic i
del Nou Testament, que s'interrelacionen l'un amb l'altre, sense que cà-
piga menysprear el primer, al qual cal donar la importància que li dóna
el judaisme, però veient el Nou com a continuació històrica i culminació
interpretativa de tota la paraula de Déu.

Però la transmissió de la Paraula no sols s'assenta en l'Escriptura i la
Tradició, sinó que hi ha un tercer factor a tenir en compte: el Magisteri
de l'Església, que confirma o rebutja interpretacions que s'han donat de
la Bíblia o dels ensenyaments cristians en general. La utilització de diver-
sos gèneres literaris, també els costums i usos de l'època en què van ser
redactats els escrits, poden provocar a vegades diferències interpretatives
que han de ser resoltes tenint en compte el conjunt de l'Escriptura i les
consideracions sobre aquests textos que ha fet l'Església durant segles.

Els teòlegs tenen una gran missió d'estudiar la Revelació en el sentit
d'interpretar, de manera a vegades nova però sempre fidel als ensenya-
ments del Magisteri, els ensenyaments que contenen els llibres sagrats i la
voluntat de Crist sobre la seva Església. L'acceptació del Magisteri com a
última paraula no és coacció a la llibertat investigadora, sinó garantia que
la interpretació no s'aparta de la veritat revelada.

La *Dei Verbum* declara, en aquest sentit, que «la funció d'interpretar
autènticament la paraula de Déu, escrita o transmesa, ha estat confiada
únicament al magisteri viu de l'Església», entenent naturalment que «aquest
magisteri no està per damunt de la paraula de Déu, sinó al seu servei».
Això requereix a vegades humilitat per part dels estudiosos.

La voluntat del concili Vaticà II va ser que tot el poble de Déu, no sols
els científics, es familiaritzés amb la paraula de Déu, que va adquirir més
rellevància en la santa missa. En aquest aspecte, el Concili va animar les
famílies a la lectura freqüent de la Bíblia a casa seva.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

413. GAUDIUM ET SPES:

EL DOCUMENT MÉS CARACTERÍSTIC DEL CONCILI VATICÀ II

26 d'agost de 2012

El 7 de desembre de 1965, la vigília de la clausura del concili Vaticà II, va ser aprovada la seva Constitució més característica, la que millor expressa el seu esperit genuí: la *Gaudium et spes*, per la qual l'Església se solidaritza amb les alegries i esperances (d'aquí el títol) i també amb els dolors i les preocupacions de l'home modern.

Que no s'aprovés fins al final mateix del Concili dóna idea que no va ser fàcil elaborar un text que expressés de manera adequada, com per fi es va aconseguir, la relació entre l'Església i el món.

El papa Joan XXIII va ser l'impulsor d'aquest document que va encarregar, en un primer esborrany, als cardenals Montini i Suenens. En el segon esquema que es va fer van intervenir-hi Rahner i Congar, dos dels teòlegs perits conciliars. I al llarg de la seva redacció i debats van agafar la ploma o la paraula Henri de Lubac, Jean Daniélou i dues personalitats que arribarien a ser Papes: Karol Wojtyła i Joseph Ratzinger.

De Lubac comentava: «He sentit durant el Concili bisbes de gran valor, però amb monsenyor Wojtyła hom advertia que les coses quedaven situades en un nivell excepcional.» Pel que fa al cardenal Ratzinger, ell mateix narra en la seva autobiografia l'emoció que va sentir quan, com a ajudant del cardenal Frings, va rebre el nomenament de perit oficial del Concili.

M'he detingut en la importància de la participació dels teòlegs, extensiva a altres debats conciliars, perquè pot ajudar a entendre que la *Gaudium et spes* trobés termes nous i feliços per a expressar la seva voluntat de cooperació amb tota la humanitat, com «els signes dels temps» o fórmules ja clàssiques avui com aquella d'«el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb encarnat».

La millor aportació de la *Gaudium et spes* va ser contribuir a aclarir el perquè de la vida de l'home i el seu destí. Cada persona té una dignitat radical, independentment del seu pensament i la seva religió, com creat per Déu a imatge i semblança i cridat a ser salvat per Jesucrist.

Amb la doctrina de sempre es va trobar una expressió més feliç i adequada a l'Evangelí: el món ja no pot ser considerat sinònim de pecat, com feien alguns escriptors antics, sinó com a pàtria comuna del gènere humà. I l'Església no rebutja, sinó que beneeix el progrés humà, tècnic i científic, sempre que estigui al servei veritable de la humanitat.

I per evitar qualsevol malentès, aclareix: «L'Església no es mou per cap ambició terrenal, ans pretén una sola cosa: continuar, sota la direcció de l'Esperit Paràclit, l'obra del mateix Crist, que vingué al món a donar tes-

timoniatge de la veritat, a fi de salvar i no pas condemnar, servir i no pas ésser servit.»

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE *del mes de juliol de 2012*

Diumenge 1

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Vilanova d'Escornalbou, presideix l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Pasqual Gasol Simó com a nou rector de la Parròquia.

A l'església parroquial de Santa Maria la Major de Montblanc, administra el sagrament de la confirmació.

A la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Cambrils, ordena diaca el seminarista Albert Fortuny Llaveria.

De dilluns 2 a divendres 6

Visita les diòcesis de Poznan i Wloclawek (Polònia) acompanyat pels preveres que treballen a la nostra arxidiòcesi Mn. Szymon Welka i Mn. Marcin Matynka.

De dissabte 7 a dimecres 11

Presideix el pelegrinatge diocesà amb malalts a Lourdes, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona.

Dijous 12

Rep visites.

De divendres 13 a dilluns 16

Rep visites.

Viatja a Saluzzo (Itàlia) per a participar en diversos actes organitzats per la Comunitat Il Cenacolo.

Dimarts 17

Predica una meditació a les laïques amb missió pastoral amb motiu dels exercicis espirituals que realitzen al Seminari Menor de Tarragona.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 247 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A la tarda, predica una altra meditació als laics amb missió pastoral.

Dimecres 18

Rep visites.

Predica una meditació als laics amb missió pastoral.

Dijous 19

A la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, copresideix l'acte de presentació pública de Catalunya Sacra, un projecte de dinamització turística del patrimoni cultural dels bisbats amb seu a Catalunya promogut pel Secretariat interdiocesà per a la promoció i conservació de l'art sagrat (SICPAS) de la CET.

Comparteix el dinar amb les laïques amb missió pastoral al Seminari Menor.

Visita les Carmelites Descalces del Monestir de Sant Josep i Santa Anna de Tarragona.

Participa en la trobada que la Fundació Gresol realitza al Centre Tarraconense El Seminari, durant la qual visiten la Catedral i el Seminari. A continuació és convidat al sopar, on pronuncia una petita conferència i participa en el col·loqui posterior.

Divendres 20

Amb motiu de la tanda diocesana d'estiu d'exercicis espirituals per al clergat diocesà que es fa al Reial Monestir de Santa Maria de Poblet, hi celebra l'eucaristia amb els preveres i diaques, durant la qual és admès a ordes l'aspirant al diaconat permanent Miquel Marimon Vall. A continuació comparteix el dinar de germanor.

Rep visites.

Dissabte 21

Rep visites.

A l'església de l'Assumpció de Santa Maria de Fontscaldetes, celebra l'eucaristia amb motiu de la seva inauguració després dels treballs de reconstrucció i rehabilitació. A continuació és convidat a dinar per l'Associació d'Amics de Fontscaldetes, organitzadors de l'acte.

Diumenge 22

A l'església parroquial de l'Assumpció de Santa Maria del Pla de Santa Maria, administra el sagrament de la confirmació.

A l'ermita de Santa Anna de Montornès, de Prenafeta, presideix la solemne eucaristia de la seva festa patronal, concelebrada per un bon nombre de preveres de l'arxiprestat de la Conca de Barberà, i, en acabar, beneeix el nou retaule i les coques que es distribueixen entre tots els assistents.

Dilluns 23

Rep visites.

Dimarts 24

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 248 del Consell Episcopal.

Rep la visita de Mn. Jordi Pastor Muñoz, operari diocesà, nou vicari de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista.

De dimecres 25 a divendres 27

A Salardú, presideix la reunió n. 203 de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Dissabte 28

Visita la Comunitat Il Cenacolo de Sant Celoni.

Diumenge 29

A l'església de Sant Llorenç del Gremi de Pagesos de Sant Isidre de Tarragona, celebra l'eucaristia i fa la benedicció de la 1a fase de la restauració de la casa de la Germandat.

Dilluns 30

Rep, entre d'altres, la visita protocol·lària del nou subdelegat de defensa a Tarragona, el capità Joaquín Ballesteros Morato de Tapia.

Dimarts 31

Rep visites.

Acompanyat pel Sr. Vicari General, visita les obres que es duen a terme a l'església parroquial de Sant Martí Bisbe d'Altafulla.

És entrevistat en directe per al programa de ràdio El Espejo de la Iglesia, de la Cadena COPE.

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE***del mes d'agost de 2012*****Dimecres 1**

Rep visites.

Visita els ermitans del santuari de la Mare de Déu del Tallat de Rocallaura i hi és convidat a dinar.

Viatja a Campelles (Ripollès) per tal de participar en un simposi organitzat pel Seminari del Poble de Déu.

De dijous 2 a dissabte 4

A Campelles (Ripollès), participa en l'XI Simposi de Teologia organitzat pel Seminari del Poble de Déu sobre el tema «Camins per a la formació cristiana», durant el qual pronuncia una de les ponències.

Diumenge 5

A l'església parroquial de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, celebra l'eucaristia dominical durant la qual rep l'admissió a ordes el seminarista Joan Maria Anglès Batet.

Dilluns 6

Visita les obres de la rectoria de Vila-rodona.

Dimarts 7

Rep visites.

A Reus, visita la Residència de les Germanetes dels Pobres.

Dimecres 8

Rep visites.

De dijous 9 a divendres 31

Comença uns dies de vacances a la Vall d'Aran.

Diumenge 26

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Vinaixa, celebra l'eucaristia de la festa patronal del Martiri de Sant Joan Baptista, durant la qual fa la benedicció de dues noves campanes: la Magina i la Montserrat.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de juliol de 2012

Amb data de 24 de juliol de 2012, el Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat els següents nomenaments:

PARROQUIALS

Mn. Antoni Pérez de Mendiguren i Cros, administrador parroquial de les parròquies de Sant Pere Apòstol de Vilabella i de Santa Llúcia de Renau.

Mn. Raimon Mateu i de la Casa, diaca adscrit a les parròquies de Sant Pere Apòstol de Vilabella i de Santa Llúcia de Renau.

Mn. Jordi Pastor Muñoz, operari diocesà, vicari de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista.

Mn. Albert Fortuny Llaveria, diaca adscrit a la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.

Mn. Ramon Mercadé Masgoret, adscrit a la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.

Sra. Núria Pasqual Felip, renovació per a cinc anys com a laica amb missió pastoral de les parròquies de Sant Andreu de la Selva del Camp, Sant Miquel Arcàngel de l'Albiol i Sant Miquel Arcàngel d'Almòster, amb facultat per exercir-la, segons les necessitats, a d'altres parròquies de l'arxiprestat del Baix Camp, per a un termini de cinc anys.

Sra. Dolors Jané Berga, renovació per a cinc anys com a laica amb missió pastoral de la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell, amb facultat per exercir-la, segons les necessitats, a d'altres parròquies de l'arxiprestat del Baix Penedès, per a un termini de cinc anys.

ALTRES NOMENAMENTS

Mn. Josep Mateu i Guarro, capellà del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona.

Mn. Albert Fortuny Llaveria, diaca adscrit a la capellania del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona i formador del Seminari Menor.

Mn. Joan Àguila Chavero, capellà de l'Escola Joan XXIII de Bonavista.

Mn. Jordi Pastor Muñoz, operari diocesà, capellà de l'Escola Joan XXIII de Bonavista.

Mn. Enric Mateu i Usach, capellà del Col·legi Sant Pau de Reus.

Mn. Magí Mejías Sendra, capellà del Col·legi Mare de Déu de la Serra i del Centre d'Educació Especial Tilmar de Montblanc.

Mn. Adam Safianczuk, capellà del Col·legi Mare de Déu de la Serra i del Centre d'Educació Especial Tilmar de Montblanc.

Mn. Jaume Gené Nolla, capellà del Col·legi Sant Rafael de la Selva del Camp.

TEMES TRACTATS

en les reunions n. 247 i 248 del Consell Episcopal

17 i 24 de juliol de 2012

— Nomenaments signats (cf. p. anterior)

- Informació de les activitats que la Comissió diocesana per a l'Any de la fe té en projecte de cara al proper Any.
- Informació, per part de Mn. Jordi Figueras, vicari episcopal dels arxiprestats de Tarragona, de l'estat del projecte diocesà que Mn. Josep Cabayol ha posat en marxa a Kampanga, després d'haver-hi estat quinze dies.

Documentació

PROTOCOL DE PROCEDIMENT

per a la recepció dels sagraments del baptisme, de la confirmació i del matrimoni per part de catòlics ucraïnesos de ritu oriental

BAPTISMES I CONFIRMACIÓ

- L'encarregat de la preparació i de l'administració del baptisme i de la confirmació serà el capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental.
- La recepció dels sagraments quedarà inscrita en el llibre corresponent de la Parròquia on s'hagi administrat, per a la qual cosa s'haurà de proporcionar tota la informació necessària.

MATRIMONIS

- La Parròquia assignada per a la tramitació dels expedients matrimonials dels catòlics ucraïnesos de ritu oriental és la Parròquia de Sant Pau de Tarragona.
- L'encarregat de tramitar l'expedient matrimonial serà el capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental.
- En el cas que un catòlic ucraïnès de ritu oriental projecti casar-se amb un catòlic de ritu llatí, el casament es farà pel ritu llatí i la tramitació de l'expedient es farà a la parròquia que els correspongui per residència, amb l'ajuda del capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental si calgués.

DOCUMENTACIÓ DE LA PART UCRAÏNESA NECESSÀRIA PER A LA TRAMITACIÓ

- Certificat literal de naixement actualitzat i expedit pel Registre Civil de la localitat de naixement de l'interessat.
- En el cas que sigui solter, certificat de solteria.
- En el cas que ja estiguin casats civilment, còpia del certificat de casament civil.
- Partida de baptisme del bisbat corresponent.

Requeriments pel que fa a la documentació

- Tots els documents han de ser originals.
 - Tots els documents estrangers hauran de ser presentats degudament legalitzats i traduïts per un traductor jurat.
- L'expedient s'haurà de tramitar amb un mínim de 2 mesos d'antelació.
- El Rector de la Parròquia de Sant Pau de Tarragona haurà de delegar el capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental per a poder assistir el matrimoni, i posar el segell de la Parròquia en tots els apartats de l'expedient on calgui.
- Un cop l'expedient estigui a punt, el capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental haurà de presentar-lo a Secretaria General de l'Arquebisbat perquè verifiquin que tota la documentació és correcta. És important respectar el període d'antelació de la tramitació per tal de poder solucionar amb temps suficient qualsevol problema que pogués sorgir.
- Un cop acabada la celebració del casament, el capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental haurà d'emplenar l'ACTA DE MATRIMONI, la qual hauran de signar els nuvis, els testimonis i el prevere assistent (full posterior del formulari de l'expedient matrimonial), un DOCUMENT CONFORME ES COMPROMET A FER LA COMUNICACIÓ DEL MATRIMONI A LES PARRÒQUIES DE BAPTISME* i, també, en el cas que els contraents fossin solters, els FULLS PER A LA INSCRIPCIÓ EN EL REGISTRE CIVIL i de COMPROMÍS DELS CONTRAENTS DE TRAMITAR AQUESTA INSCRIPCIÓ.
- Tota la documentació del punt anterior, a excepció de l'acta de matrimoni i del document de compromís de comunicació del matrimoni a les parròquies de baptisme, haurà de ser signada pel Rector de la Parròquia i complimentada amb el segell de la Parròquia.
- *EL capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental ES FARÀ CÀRREC DE FER LA COMUNICACIÓ DEL MATRIMONI A LES PARRÒQUIES DE BAPTISME DE RITU GRECOCATÒLIC, i deixarà constància documental d'aquesta comunicació.
- En els casos en què els contraents no s'haguessin casat prèviament pel civil, el full per a la inscripció en el Registre civil s'haurà de lliurar als nuvis, els quals prenen el compromís de tramitar-ne la inscripció civil.
- L'EXPEDIENT COMPLET, ELS DOCUMENTS DE COMPROMÍS DE COMUNICACIÓ DEL MATRIMONI a les parròquies de baptisme i de COMPROMÍS

DELS CONTRAENTS DE LLIURAR EL FULL D'INSCRIPCIÓ EN EL REGISTRE CIVIL (que s'inclouran a l'expedient) hauran de quedar en dipòsit a la Parròquia, des d'on es procedirà tal com és costum.

- El casament quedarà inscrit en el llibre de matrimonis de la Parròquia, de la qual cosa deixarà constància el rector de la Parròquia a l'apartat final de l'expedient.

El capellà responsable de l'atenció pastoral als catòlics ucraïnesos de ritu oriental, per al seu bon govern, podrà fer assentament registral complementari de l'administració de tots aquests sagraments (baptisme, confirmació i matrimoni) en els llibres sacramentals específics de la comunitat grecocatólica ucraïnesa de l'arxidiòcesi de Tarragona, però es farà constar a l'inici de cada un dels llibres que no es podran emetre certificats (o partides) sacramentals amb efecte canònic a partir de les dades d'aquests llibres, sinó que s'hauran de demanar a les parròquies del lloc on s'han celebrat aquests sagraments. Aquesta diligència haurà de ser complimentada per la Secretaria General i Cancelleria de l'Arquebisbat de Tarragona en cada un dels llibres sacramentals.

Aquest document es dóna per aprovat i s'hi actuarà d'acord.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Tarragona, 3 de juliol de 2012

Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona

MEMÒRIA

de les activitats de la Biblioteca de l'any 2011

0. PRESENTACIÓ

La present memòria descriu els recursos de què disposa la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona a 31 de desembre de 2011, els procediments de treball que s'apliquen durant el tractament bibliogràfic del fons i les estadístiques de servei. L'objectiu perseguit en aquesta memòria és donar una visió general de l'estat de la Biblioteca i dels processos que s'apliquen.

1. SERVEIS

1.1. Catàleg

Des de l'any 2009 la Biblioteca compta amb el sistema integrat de gestió de biblioteques de llicència lliure Koha. Aquest sistema, que ja ha

estat actualitzat dues vegades des de la primera versió de prova que es va instal·lar, ofereix un entorn eficient i estable per a gestionar tots els serveis de la biblioteca: catàleg d'accés lliure via web, catalogació adaptada a estàndards internacionals, gestió de socis de la biblioteca, gestió de circulació de documents, etc.

1.2. Servei de préstec

La Biblioteca ofereix servei de préstec de documents a tots els usuaris que ho sol·licitin. La normativa que regula aquest préstec estableix un màxim de cinc documents prestats alhora i un màxim de 15 dies de préstec.

1.3. Servei de referència bibliogràfica

La Biblioteca ofereix serveis personalitzats de recerca bibliogràfica per a tots aquells estudiants o investigadors que realitzin els seus treballs a la Biblioteca.

1.4. Gestor bibliogràfic personal

Tots els usuaris de la biblioteca disposen, en el propi catàleg de la Biblioteca, d'un gestor bibliogràfic personal per agilitzar les seves recerques documentals. L'accés a aquest gestor és gratuït i només cal donar-se d'alta com a usuari per a poder-hi accedir.

1.5. Servei de novetats bibliogràfiques

La Biblioteca ofereix, a través del seu catàleg, un servei regular de difusió de les novetats bibliogràfiques adquirides per la Biblioteca.

2. LES COL·LECCIONS

2.1. Política de les col·leccions

Des del 2008 la Biblioteca del Seminari ha estructurat el seu fons general en diverses col·leccions segons la tipologia i la temàtica dels documents. Així, les col·leccions que conformen els fons de la Biblioteca són:

— Col·lecció religiosa

Integrada per tots els fons de llibre modern de caràcter religiós.

Aquesta col·lecció respon principalment a les necessitats bibliogràfiques de l'INSAF, però pel caràcter transversal de la seva temàtica (des de patristica fins a psicologia o sociologia cristianes), està enfocada al públic més generalista (50.000 volums).

— *Col·lecció patrimonial*

Integrada pel fons procedents de l'antiga Biblioteca del Seminari. Aquesta col·lecció inclou documents des del segle XV fins al XX (60.000 volums).

— *Col·lecció de publicacions periòdiques*

Aquesta col·lecció inclou tant les revistes que actualment adquireix periòdicament la Biblioteca, com les procedents dels fons patrimonials de la Biblioteca (732 títols de revista).

— *Col·lecció de la Biblioteca circulant Antoni Agustí*

Col·lecció formada pels fons d'aquesta Biblioteca, que pel seu valor històric i la seva singularitat s'han volgut conservar unificats. Hi ha diferents tipologies de documents: monografies, publicacions periòdiques, música impresa... (5.000 volums).

Des del 2009 la Biblioteca també treballa conjuntament amb l'Arxiu Històric Arxidiocesà (AHAT) organitzant i integrant la seva biblioteca auxiliar al catàleg de la Biblioteca del Seminari. Aquesta biblioteca auxiliar s'estructura al voltant de tres col·leccions:

— Col·lecció de temàtica local

— Col·lecció d'història de l'Església

— Col·lecció de la guerra civil 1936-1939

2.2. Normativa i estàndards aplicats

L'estàndard de catalogació aplicat al catàleg de la Biblioteca és el MARC21 i les concrecions de les ISBD de la Biblioteca de Catalunya. La tria d'aquesta normativa, de caràcter internacional, està pensada per a la possible col·laboració o integració del catàleg de la Biblioteca amb altres catàlegs de caràcter religiós o d'abast nacional.

Com a llenguatge controlat de catalogació s'utilitza *El Tresor Català de Religió* d'Isabel Juncosa i Ginestà, complementat per la *Llista d'Encapçalaments de Matèria en Català i el Catàleg d'Autoritats de Noms i Títols de Catalunya*, ambdós impulsats i mantinguts per la Biblioteca de Catalunya.

Per a la classificació per matèries s'utilitza un sistema propi, adaptat exclusivament a la Biblioteca, i present en ella des de la seva creació.

(A l'apartat d'annexos trobareu una còpia del sistema de classificació per matèries.)

3. ESTADÍSTIQUES

4. PROJECTE DE CATALOGACIÓ RETROSPECTIVA DEL FONTS PATRIMONIAL DE LA BIBLIOTECA

Aquest any 2012 s'ha iniciat el procés d'informatització del catàleg del fons patrimonial de la Biblioteca. Aquest fons compta amb un total de 60.000 volums. Per a poder realitzar aquest projecte s'ha procedit a la contractació temporal d'un tècnic bibliotecari. La metodologia de treball per aquest projecte es basa en l'ús del protocol Z39.50. Mitjançant aquest protocol es copien els registres bibliogràfics del *Catálogo del Patrimonio Bibliográfico Español* corresponents als documents del fons patrimonial.

Aquest projecte, que es repetirà anualment en períodes de contractació de personal de 6 mesos, es realitzarà en un termini d'entre 5 i 10 anys, depenent dels recursos econòmics de què disposi la Biblioteca.

5. ACTUACIONS EXTRAORDINÀRIES

Aquest any 2011 s'ha efectuat el trasllat del fons patrimonial de la Biblioteca des del seu emplaçament de la Biblioteca al claustre del Sagrat Cor, a les noves dependències de la Biblioteca al claustre de Sant Pau a causa de les obres de remodelació que s'estan fent al claustre del Sagrat Cor. Per raó de la quantitat de volums que formen aquest fons, una part d'ells ha hagut de ser ubicada temporalment a la Torre del Capiscol, dins el mateix edifici del Seminari.

A la secció d'annexos trobareu un informe detallat d'aquest trasllat.

6. COL·LABORACIÓ AMB ASSOCIACIONS GREMIALS

La Biblioteca del Seminari forma part de l'Associación de Bibliotecarios de la Iglesia de España des de l'any 2009. Ha participat en diferents cursos de formació en llibre antic, i prepara per a aquest 2012 una ponència a les jornades que es realitzaran a Madrid l'abril de 2012 sobre la instal·lació i posada en marxa del sistema integrat de biblioteques Koha.

7. COOPERACIÓ AMB ALTRES ENTITATS DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

Des de 2008 la Biblioteca manté una projecte de col·laboració amb l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona. La Biblioteca del Seminari ofereix les eines i el personal necessaris per a la integració de la biblioteca auxiliar de l'AHAT dins el catàleg informatitzat de la Biblioteca. Així s'ofereix una eina complementària als investigadors que desenvolupen la seva tasca amb els fons de l'AHAT.

8. RECURSOS HUMANS

Director: Manuel Maria Fuentes i Gasó

Tècnic : Sergi Guardiola Martínez

Tècnic extern: Ana Rivera Magaña

Becari: Alba Alonso Mora i Marc Llauradó Anglés

ANNEXOS

Informe del trasllat dels fons de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona del claustre del Sagrat Cor al claustre de Sant Pau

SUMARI

Tema:

Trasllat del fons de la Biblioteca del Seminari del claustre del Sagrat Cor al claustre de Sant Pau.

Data:

Març 2011 - Agost 2011

Tasca a realitzar:

Trasllat de 74.000 llibres de la Biblioteca cap al dipòsit de compactes del claustre de Sant Pau.

Personal:

6 persones amb contracte d'obra i servei.

1 treballador de la biblioteca

1 becari de la biblioteca

Material

- 1.500-2.000 caixes de cartró
- Cinta d'embalar
- 2 càmeres fotogràfiques

Informe del trasllat dels fons de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona del claustre del Sagrat Cor al claustre de Sant Pau

Les obres que es realitzen a l'edifici del Seminari obliguen a començar el trasllat de tots els fons de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona ubicats al claustre del Sagrat Cor cap al claustre de Sant Pau. L'emplaçament on aniran ubicades les col·leccions al claustre de Sant Pau serà el dipòsit de compactes que actualment s'està construint entre la planta baixa i el primer pis d'aquest darrer claustre.

Projecte

Aquesta feina consistirà a encaixar els llibres de tots els fons de la Biblioteca. Transportar-los d'un claustre a l'altre. Pujar les caixes fins al dipòsit de compactes situat entre la planta baixa i el primer pis. Desencaixar els llibres i ordenar-los als compactes, mantenint l'estructura organitzativa que tenien en els seus emplaçaments anteriors. Amb aquest procediment es pretén aconseguir que un cop finalitzades les obres de l'edifici del Seminari, el 2012, es pugui procedir, de la forma més ordenada possible, al trasllat dels fons a les noves instal·lacions de la Biblioteca.

El nombre total dels diferents fons de la Biblioteca és:

- Fons Patrimonial (Biblioteca antiga): 60.000
- Fons Mn. Esplugues: 10.000
- Fons Biblioteca INSAF: 4.000
- Fons procedents de l'antic dipòsit: 60.000

(Dels fons descrits, només el fons procedent de l'antic dipòsit, que inclou llegats de diferents arquebisbes, de donacions diverses i de la Biblioteca circulant Antoni Agustí, es troba en aquest moment encaixat a la sala de l'antic menjador del claustre del Sagrat Cor.)

La feina d'encaixar i transportar es realitzarà sobre els 74.000 volums restants.

En el calendari d'obres s'ha fixat el setembre de 2011 com a data d'inici de les obres de les dependències del claustre del Sagrat Cor. Així, el trasllat dels fons s'haurà de realitzar en un període no superior als 6 mesos des del dia d'avui.

El calendari d'obres també fixa el mes de maig com a data en què estarà acabat el dipòsit de compactes on aniran ubicats els fons.

La metodologia de treball està pensada amb la finalitat de mantenir el control sobre cada un dels volums que conformen els diferents fons, i no desfer l'estructura organitzativa dels fons. La finalitat és poder-los localitzar i treballar-hi durant el temps que estiguin en el dipòsit de compactes. Per a mantenir aquest control, els llibres s'encaixaran seguint l'ordre que tenen actualment a les prestatgeries. S'assignarà a cada caixa un número únic i s'especificarà el contingut a les tapes. Paral·lelament es mantindrà un registre de fitxers amb un informe de cada caixa i el seu contingut. Cada llibre, abans de ser encaixat, serà fotografiat, tant per la portada com pel lloc per tal de tenir un registre gràfic del contingut total de cada fons.

Els llibres encaixats es mantindran a les mateixes sales on actualment

estan ubicats fins al moment del trasllat al dipòsit de compactes del claustre de Sant Pau.

Un cop transportats al dipòsit de compactes, els llibres seran desencaixats i posats a dins dels compactes seguint l'ordre que actualment tenen.

Pla d'acció

El pla de treball es concreta en 4 fases:

1. Encaixar els 74.000 volums que formen els fons i que s'han de transportar des del claustre del Sagrat Cor fins al claustre de Sant Pau. Es treballarà en equips de dues persones, per tal de facilitar la tasca de fotografiar cada llibre. Un equip encaixa 300 volums per dia treballat. Es necessitaran dos equips de dues persones treballant durant 6 mesos, més el mateix personal de la Biblioteca (bibliotecari i becaris), per a realitzar la feina dins el període estipulat.
2. Transportar les caixes des del claustre del Sagrat Cor fins al dipòsit de compactes. Aquesta tasca la realitzarien els treballadors mateixos de la construcció de l'edifici.
3. Desencaixar els volums al dipòsit de compactes. Aquesta feina començaria just en el moment en què s'acabés la construcció del dipòsit (durant el mes de maig). Aquesta feina serà paral·lela a la d'encaixar llibres al claustre del Sagrat Cor, perquè no hi ha lloc material al claustre de Sant Pau per a deixar tot el volum de caixes que generarà la feina. Per a realitzar aquesta feina de desencaixar es necessitarà un equip de dues persones que vagin ordenant els volums als compactes.
4. Trasllat dels 60.000 volums ja encaixats que actualment són al menjador del Seminari a una ubicació del claustre de Sant Pau, abans que es comencin les obres del claustre del Sagrat Cor el setembre de 2011. Aquests volums es mantindran encaixats fins a la finalització de les obres el 2012, ja que en el dipòsit de compactes del claustre de Sant Pau no hi ha espai per a tots els 135.000 volums.

El personal necessari per a realitzar aquest projecte és:

- 4 persones per encaixar llibres fins a finalitzar la feina.
- 2 persones per a desencaixar i ordenar els llibres en els compactes, a partir del mes de maig i fins finalitzar la feina.

- Personal de la construcció per a coordinar i efectuar el trasllat de caixes del claustre del Sagrat Cor al de Sant Pau.

El material necessari per a realitzar el projecte és:

- 1.500-2.000 caixes de cartró
- Cinta d'embalar
- 2 càmeres fotogràfiques

Manuel Maria Fuentes Gasó, pvre.

Director de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona

Sergi Guardiola Martínez

Tècnic de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona

TESAURUS OFICIAL DE LA BSPT

Antropologia	An 1
Arqueologia cristiana	Arq 1
Art religiós (1)	Ar1
Art religiós a Catalunya (2)	Ar 2
Art (3)	Ar 3
Arxivística	Ax 1
Bíblia (1) Textos	Bi 1
Bíblia (2) Introduccions	Bi 2
Bíblia (3) Estudis	Bi 3
Bíblia (4) Comentaris	Bi 4
Bíblia (5) Subsidis	Bi 5
Bioètica	Et 2
Biografies	Bi 1
Budisme	Bu 1
Carismes	Ca 1
Catequètica	Ct 1
Ciència	Ci 1
Concilis	Co 2
Confuncionisme	Co 1
Cristianisme i cultura	Cc 1
Cristologia	Cr 1

Déu u i tri	De 1
Didàctica (2)	Di 2
Didàctica de la religió (1)	Di 1
Dret Canònic	Dr 1
Eclesiologia	Ec 1
Ecumenisme	Em 1
Educació religiosa	Ed 1
Encíclicues	Do 1
Documents Església Internac.	Do 2
Documents Conf. Epis. Esp.	Do 3
Documents Església Espanya	Do 3
Documents Església catalana	Do 4
Comentaris Doc. Esg.	Do 5
Escatologia	Ea 1
Esglésies ortodoxes	Or 1
Esglésies protestants	Pr 1
Espiritualitat	Es 1
Ètica	Et 1
Fenomenologia de la religió	Fe 1
Filosofia (1) Introduccions	Fi 1
Filosofia (2) Estudis	Fi 2
Filosofia (3) Fonts	Fi 3
Fonts d'Informació	Fo 1
Hinduisme	Hd 1
Història (1) Església catalana	Hi 1
Història (2) Església universal	Hi 2
Història (3) Catalunya	Hi 3
Història (4) Espanya	Hi 4
Història (5) Universal	Hi 5
Islam	Is 1
Judaisme	Ju 1
Lectures religioses	Lr 1
Literatura religiosa	Lr 2
Literatura general	Lr 3
Literatura local	Lr 4

Literatura Estudis	Lr 5
Litúrgia	Li 1
Lliçons inaugurals	Ll 1
Mariologia (1) Estudis	Ma 1
Mariologia (2) Santuaris	Ma 2
Missions	Mi 1
Moral	Mo 1
Música	Mu 1
Pastoral	Pa 1
Pneumatologia	Pn 1
Psicologia de la religió	Ps 1
Religions	Re 1
Religions Mites	Re 2
Sacramentologia	Sc 1
Sectes	Se 1
Sociologia	So 1
Taoisme	Ta 1
Teologia (1) Fonamental	Te 1
Teologia (2) Dogmàtica	Te 2
Teologia (3) Estudis	Te 3
Teologia (4) Sants Pares	Te 4

secció documental

Santa Seu

Sant Pare

MISSATGE

en ocasió dels 450 anys de la reforma del Carmel

Al venerat germà

Monsenyor Jesús García Burillo, bisbe d'Àvila

1. *Resplendens stella*. «Una estrella que diese de si gran resplandor» (*Libro de la Vida* 32,11). Amb aquestes paraules, el Senyor va animar santa Teresa de Jesús per a la fundació a Àvila del monestir de Sant Josep, inici de la reforma del Carmel, de la qual, el proper 24 d'agost, es compleixen quatre-cents cinquanta anys. En ocasió d'aquesta felïç circumstància, vull unir-me a l'alegria de l'estimada diòcesi d'Àvila, de l'orde del Carmel Descalç, del poble de Déu que peregrina a Espanya i de tots els qui, a l'Església universal, han trobat en l'espiritualitat teresiana una llum segura per a descobrir que per Crist arriba a l'home la veritable renovació de la seva vida. Enamorada del Senyor, aquesta preclara dona no va anhelar sinó agradar-lo en tot. En efecte, un sant no és aquell que fa grans proeses basant-se en l'excel·lència de les seves qualitats humanes, sinó el qui consenteix amb humilitat que Crist penetri a la seva ànima, actuï a través de la seva persona, sigui el protagonista vertader de totes les seves accions i desitjos, inspiri cada iniciativa que tingui i sostingui cada silenci.

2. Deixar-se conduir d'aquesta manera per Crist només és possible per a qui té una intensa vida de pregària, que consisteix, en paraules de la Santa d'Àvila, a «tratar de amistad, estando muchas veces a solas con quien sabemos nos ama» (*Llibre de la Vida* 8,5). La reforma del Carmel, l'aniversari de la qual ens omple de goig interior, neix de la pregària i tendeix a la pregària. En promoure un retorn radical a la Regla primitiva, allunyant-se de la Regla mitigada, santa Teresa de Jesús volia propiciar una forma de vida que afavorís l'encontre personal amb el Senyor, per a la qual cosa cal «ponerse en soledad y mirarle dentro de sí, y no extrañarse de tan buen huésped» (*Camino de perfección* 28,2). El monestir de Sant Josep neix precisament a fi que les seves filles tinguin les millors condicions per trobar Déu i entaular-hi una relació profunda i íntima.

3. Santa Teresa va proposar un nou estil de ser carmelita en un món també nou. Aquells van ser «tiempos recios» (*Llibre de la Vida* 33,5). I en ells, segons aquesta Mestra de l'esperit, «son menester amigos fuertes de Dios para sustentar a los flacos» (*ibid.* 15,5). I insistia amb eloqüència: «Estáse ardiendo el mundo, quieren tornar a sentenciar a Cristo, quieren poner su Iglesia por el suelo. No, hermanas mías, no es tiempo de tratar con Dios asuntos de poca importancia» (*Camino de perfección* 1,5). ¿No ens resulta familiar, en la conjuntura que vivim, una reflexió

tan lluminosa i interpel·lant, feta fa més de quatre segles per la Santa mística?

La finalitat última de la Reforma teresiana i de la creació de nous monestirs, enmig d'un món amb pocs valors espirituals, era alimentar amb la pregària la tasca apostòlica; proposar una forma de vida evangèlica que fos model per a qui cercava un camí de perfecció, des de la convicció que qualsevol autèntica reforma personal i eclesial passa per reproduir cada cop millor en nosaltres la «forma» de Crist (cf. Ga 4,19). No va ser cap altre l'interès de la Santa ni el de les seves filles. Tampoc ho va ser el dels seus fills carmelites, que no intentaven sinó de «ir muy adelante en todas las virtudes» (*Llibre de la Vida* 31,18). En aquest sentit, Teresa escriu: «Precia más [nostre Senyor] un alma que por nuestra industria y oración le ganásemos mediante su misericordia, que todos los servicios que le podemos hacer» (*Libro de las Fundaciones* 1,7). Davant l'oblit de Déu, la Santa Doctora enconratja les comunitats orants a acollir amb el seu fervor aquells qui proclamen arreu el nom de Crist, que supliquin per les necessitats de l'Església, que portin al cor del Salvador el clamor de tots els pobles.

4. També avui, com en el segle XVI, i entre ràpides transformacions, cal que la pregària confiada sigui l'ànima de l'apostolat, perquè ressoni amb meridiana claredat i dinamisme puixant el missatge redemptor de Jesucrist. És urgent que la Paraula de vida vibri en les ànimes de manera harmoniosa, amb notes sonores i atraients.

En aquesta tasca apassionant, l'exemple de Teresa d'Àvila ens és de gran ajuda. Podem afirmar que, en el seu moment, la Santa va evangelitzar sense tebiors, amb ardor mai no apagat, amb mètodes allunyats de la inèrcia, amb expressions nimbadades de llum. Això conserva tot el seu frescor en els temps actuals, que senten la urgència que els batejats renovin el seu cor a través de la pregària personal, centrada també, seguint el dictat de la Mística d'Àvila, en la contemplació de la Sacratíssima Humanitat de Crist com a únic camí per a trobar la glòria de Déu (cf. *Llibre de la Vida* 22,1; *Las Moradas* 6,7). Així es podran formar famílies autèntiques, que descobreixin en l'Evangeli el foc de la seva llar; comunitats cristianes vives i unides, fonamentades en Crist com a pedra angular i que tinguin set d'una vida de servei fraternal i generós. També cal desitjar que la pregària incessant promogui el conreu prioritari de la pastoral vocacional, subratllant peculiarment la bellesa de la vida consagrada, que cal acompanyar degudament com a tresor que és de l'Església, com a torrent de gràcies, tant en la seva dimensió activa com contemplativa.

La força de Crist conduirà igualment a redoblar les iniciatives perquè el poble de Déu recuperi el vigor de l'única manera possible: donant espai en el nostre interior als sentiments del Senyor Jesús (cf. Fl 2,5), cercant en qualsevol circumstància una vivència radical del seu evangeli. Això significa, en primer lloc, consentir que l'Esperit Sant ens faci amics del Mestre i ens configuri a ell. També significa acollir en tot els seus manaments i adoptar en nosaltres criteris com la humilitat en la conducta, la renúncia al que és superflu, no ofendre els altres o procedir amb senzillesa i mansuetud de cor. Així, els qui ens envolten, percebran l'alegria que neix de la nostra adhesió al Senyor i que no anteposem res al seu amor, estant sempre disposats a donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,15) i vivint, com Teresa de Jesús, en obediència filial a la nostra Santa Mare l'Església.

5. A aquesta radicalitat i fidelitat ens invita avui aquesta filla tan il·lustre de la Diòcesi d'Àvila. Acollint el seu bell llegat, en aquesta hora de la història, el Papa convoca tots els membres d'aquesta Església particular, però de manera entranyable els joves, a prendre's seriosament la vocació comuna a la santedat. Seguint les empremtes de Teresa de Jesús, permeteu-me que digui als qui tenen el futur per davant: Aspireu també vosaltres a ser totalment de Jesús, només de Jesús i sempre de Jesús. No temeu dir-li a nostre Senyor, com ella: «Vuestra soy, para vos nací, ¿qué mandáis hacer de mí?» (*Poesía* 2). I a ell li demano que sapigueu també respondre a les seves crides il·luminats per la gràcia divina, amb «determinada determinación», per oferir «lo poquito» que hi hagi en vosaltres, confiant que Déu mai no abandona els qui ho deixen tot per la seva glòria (cf. *Camino de perfección* 21,2; 1,2).

6. Santa Teresa va saber honorar amb gran devoció la Santíssima Mare de Déu, a qui invocava sota el dolç nom del Carme. Sota la seva empara maternal poso els afans apostòlics de l'Església a Àvila, perquè, rejoyenida per l'Esperit Sant, trobi els camins oportuns per a proclamar l'Evangeli amb entusiasme i valentia. Que Maria, Estrella de l'evangelització, i el seu cast espòs sant Josep intercedeixin perquè aquella «estrella» que el Senyor va encendre a l'univers de l'Església amb la reforma teresiana, continuï irradiant el gran resplendor de l'amor i de la veritat de Crist a tots els homes. Amb aquest desig, venerat germà en l'episcopat, us trameto aquest missatge, amb el prec que el feu conèixer al ramat pastoral que us ha estat encomanat, i molt especialment a les estimades Carmelites Descalces del convent de Sant Josep, d'Àvila, que perpetuen en el temps l'esperit de la seva Fundadora, i de la fervent pregària de les quals pel Successor de Pere tinc constància agraïda. A elles, a vós i a tots els fidels d'Àvila, imparteixo amb afecte la benedicció apostòlica, penyora de copiosos favors celestials.

Benedictus pp XVI

Vaticà, 16 de juliol de 2012

TEXT INÈDIT

publicat en ocasió del 50è aniversari de l'obertura del concili Vaticà II

Va ser un dia esplèndid aquell 11 d'octubre de 1962, en què, amb l'ingrés solemne de més de dos mil pares conciliars a la basílica de Sant Pere de Roma, es va inaugurar el concili Vaticà II. L'any 1931 Pius XI havia dedicat aquest dia a la festa de la Divina Maternitat de Maria, per a commemorar que 1.500 anys abans, el 431, el concili d'Efes havia reconegut solemnement Maria amb aquest títol, a fi d'expressar així la unió indissoluble de Déu i de l'home en Crist. El papa Joan XXIII havia fixat per a aquest dia l'inici del concili amb la intenció d'encomanar la gran assemblea eclesial que havia convocat a la bondat maternal de Maria, i d'ancorar fermament el treball del concili en el misteri de Jesucrist. Va ser emocionant veure entrar els bisbes procedents d'arreu del món, de tots els pobles i races: era una imatge de l'Església de Jesucrist que abraça tothom, en la qual els pobles de la terra se saben units en la seva pau.

Va ser un moment d'expectació extraordinària. Grans coses havien de succeir. Els concilis anteriors havien estat convocats gairebé sempre per a una qüestió

concreta a la qual havien de respondre. Aquesta vegada no hi havia un problema particular per resoldre. Però precisament per això hi havia en l'aire un sentit d'expectativa general: el cristianisme, que havia construït i plasmat el món occidental, semblava perdre cada cop més la seva força creativa. Se'l veia cansat i feia la impressió que el futur era decidit per altres poders espirituals. El sentit d'aquesta pèrdua del present per part del cristianisme, i de la tasca que això comportava, es compendia bé en la paraula *aggiornamento* 'actualització'. El cristianisme ha d'estar en el present per a poder forjar el futur. Perquè pogués tornar a ser una força que modelés el futur, Joan XXIII havia convocat el concili sense indicar-li problemes o programes concrets. Aquesta va ser la grandesa i al mateix temps la dificultat de la comesa que es presentava a l'assemblea eclesial.

Els diferents episcopats es van presentar sens dubte al gran esdeveniment amb idees diverses. Alguns van arribar més aviat amb una actitud d'espera davant el programa que s'havia de desenvolupar. Va ser l'episcopat del centre d'Europa —Bèlgica, França i Alemanya— els qui van arribar amb les idees més clares. En general, l'èmfasi es posava en aspectes completament diferents, però hi havia algunes prioritats comunes. Un tema fonamental era l'eclesiologia, que havia d'aprofundir-se des del punt de vista de la història de la salvació, trinitari i sacramental; a aquest s'afegia l'exigència de completar la doctrina de la primacia del concili Vaticà I a través d'una revaloració del ministeri episcopal. Un tema important per als episcopats del centre d'Europa era la renovació litúrgica, que Pius XII ja havia començat a engregar. Un altre aspecte central, especialment per a l'episcopat alemany, era l'ecumenisme: haver patit plegats la persecució del nazisme havia acostat molt els cristians protestants i els catòlics; ara, això s'havia de comprendre i portar endavant també en l'àmbit de tota l'Església. A això s'afegia el cicle temàtic Revelació - Escriptura - Tradició - Magisteri. Els francesos destacaven cada cop més el tema de la relació entre l'Església i el món modern, és a dir, el treball en l'anomenat Esquema XIII, del qual després va néixer la Constitució pastoral sobre l'Església en el món actual. Aquí es tocava el punt de l'expectativa vertadera del Concili. L'Església, que encara en època barroca havia plasmat el món, en un sentit ampli, a partir del segle XIX havia entrat de manera cada vegada més visible en una relació negativa amb l'edat moderna, que en aquell moment estava plenament iniciada. Havien de romandre així les coses? Podia donar l'Església un pas positiu en la nova era? Darrere la vaga expressió *món d'avui* hi ha la qüestió de la relació amb l'edat moderna. Per a aclarir-la calia definir amb més precisió el que era essencial i constitutiu de l'era moderna. L'Esquema XIII no ho va aconseguir. Encara que aquesta Constitució pastoral afirma moltes coses importants per a comprendre el «món» i dóna contribucions notables a la qüestió de l'ètica cristiana, en aquest punt no va aconseguir oferir un aclariment substancial.

Contràriament al que caldria esperar, l'encontre amb els grans temes de l'època moderna no es va produir en la gran Constitució pastoral, sinó en dos documents menors la importància dels quals només es va posar en relleu de mica en mica amb la recepció del concili. El primer és la Declaració sobre la llibertat religiosa, sol·licitada i preparada amb gran cura especialment per l'episcopat americà. La doctrina sobre la tolerància, tal com havia estat elaborada en els seus detalls per Pius XII, no resultava suficient davant l'evolució del pensament filosòfic i l'auto-comprensió de l'Estat modern. Es tractava de la llibertat d'elegir i de practicar

la religió, i de la llibertat de canviar-la, com a drets a les llibertats fonamentals de l'home. Donades les seves raons més íntimes, aquesta concepció no podia ser aliena a la fe cristiana, que havia entrat en el món amb la pretensió que l'Estat no pogués decidir sobre la veritat i no pogués exigir cap tipus de culte. La fe cristiana reivindicava la llibertat a la convicció religiosa i a practicar-la en el culte, sense que es violés amb això el dret de l'Estat en el seu propi ordenament: els cristians pregaven per l'emperador, però no el veneraven. Des d'aquest punt de vista, es pot afirmar que el cristianisme va portar al món amb el seu naixement el principi de la llibertat de religió. Això no obstant, la interpretació d'aquest dret a la llibertat en el context del pensament modern en qualsevol cas era difícil, perquè podia semblar que la versió moderna de la llibertat de religió pressuposava la impossibilitat que l'home accedís a la veritat, i desplaçava així la religió del seu fonament propi cap a l'àmbit del que és subjectiu. Va ser certament providencial que, tretze anys després de la conclusió del concili, el papa Joan Pau II arribés d'un país on la llibertat de religió era rebutjada a causa del marxisme, és a dir, d'una forma particular de filosofia estatal moderna. El Papa procedia també d'una situació semblant a la de l'Església antiga, de manera que va resultar novament visible l'ordenament íntim de la fe al tema de la llibertat, sobretot a la llibertat de religió i de culte.

El segon document que després resultaria important per a l'encontre de l'Església amb la modernitat va néixer gairebé per casualitat, i va créixer en diferents estrats. Em refereixo a la Declaració *Nostra aetate* sobre les relacions de l'Església amb les religions no cristianes. Inicialment es tenia la intenció de preparar una declaració sobre les relacions entre l'Església i el judaisme, text que resultava intrínsecament necessari després dels horrors de la Shoah. Els pares conciliaris dels països àrabs no es van oposar a aquest text, però van explicar que, si es volia parlar del judaisme, també s'havia de parlar de l'islam. Fins a quin punt tenien raó respecte d'això ho hem anat comprenent a Occident només de mica en mica. Per últim, va créixer la intuïció que era just parlar també de dues grans religions més —l'hinduisme i el budisme—, així com del tema de la religió en general. A això es va afegir després espontàniament una breu instrucció sobre el diàleg i la col·laboració amb les religions, els valors espirituals, morals i socioculturals de les quals havien de ser reconeguts, conservats i desenvolupats (n. 2). Així, en un document precisament i extraordinàriament dens, es va inaugurar un tema la importància del qual encara no era previsible en aquell moment. La tasca que això implica, l'esforç que cal fer encara per distingir, aclarir i comprendre, resulta cada cop més patent. En el procés de recepció activa de mica en mica es va anar veient també una debilitat d'aquest text extraordinari per ell mateix: parla de les religions només d'una manera positiva, ignorant les formes malaltisses i distorsionades de religió, que des del punt de vista històric i teològic tenen un gran abast; per això la fe cristiana ha estat molt crítica des del principi respecte a la religió, tant cap a l'interior com cap a l'exterior.

Mentre que al començament del concili havien prevalgut els episcopats del centre d'Europa amb els seus teòlegs, en el decurs de les fases conciliaris es va ampliar cada cop més el radi del treball i de la responsabilitat comuna. Els bisbes es consideraven aprenents a l'escola de l'Esperit Sant i a l'escola de la col·laboració

recíproca, però ho feien com a servidors de la paraula de Déu, que vivien i actuaven en la fe. Els pares conciliars no podien i no volien crear una Església nova, diferent. No tenien ni el mandat ni l'encàrrec de fer-ho. Eren pares del Concili amb una veu i un dret de decisió només en tant que bisbes, és a dir, en virtut del sagrament i a l'Església del Sagrament. Per això no podien i no volien crear una fe diferent o una Església nova, sinó comprendre-les de manera més profunda i, per consegüent, realment «renovar-les». Per això una hermenèutica de la ruptura és absurda, contrària a l'esperit i a la voluntat dels pares conciliars.

En el cardenal Frings vaig tenir un «pare» que va viure de manera exemplar aquest esperit del Concili. Era un home de gran obertura i amplitud de mires, però sabia també que només la fe permet sortir a l'aire lliure, a l'espai que queda vedat a l'esperit positivista. Aquesta és la visió a la qual volia servir amb el mandat rebut a través del sagrament de l'ordenació episcopal. No puc menys que estar-li sempre agraït per haver-me portat a mi —el professor més jove de la Facultat teològica catòlica de la Universitat de Bonn— com el seu consultor a la gran assemblea de l'Església, permetent-me freqüentar aquesta escola i recórrer des de dins el camí del concili. En aquest volum s'han recollit diversos escrits amb els quals, en aquesta escola, he demanat la paraula. Peticions de paraula totalment fragmentàries, en les quals es reflecteix també el procés d'aprenentatge que el concili i la seva recepció han significat i signifiquen encara per a mi. Espero que aquestes diferents contribucions, amb tots els seus límits, puguin ajudar en el seu conjunt a comprendre millor el concili i a traduir-lo en una vida eclesial justa. Agraeixo de cor a l'arquebisbe Gerhard Ludwig Müller i als seus col·laboradors de l'Institut Papst Benedikt XVI l'extraordinari interès que han posat per a la realització d'aquest volum.

Benedictus pp XVI

Castelgandolfo, en la festa del sant bisbe Eusebi de Vercelli, 2 d'agost de 2012

Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants

MISSATGE

en ocasió de la Jornada Mundial del Turisme 2012 (27 de setembre)

«TURISME I SOSTENIBILITAT ENERGÈTICA: PROPULSORS DEL DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE»

El 27 de setembre se celebra la Jornada Mundial del Turisme, promoguda anualment per l'Organització Mundial del Turisme (OMT). La Santa Seu s'ha adherit a aquesta iniciativa des de la primera edició, i la valora com una oportunitat per a dialogar amb el món civil, oferint la seva aportació concreta, basada en l'evangeli, i considerant-la també com una ocasió per a sensibilitzar a tota l'Església sobre la importància que aquest sector té a nivell econòmic, social i, singularment, en el context de la nova evangelització.

Aquest missatge es publica quan encara escoltem el ressò del VII Congrés mundial de pastoral del turisme, celebrat el passat mes d'abril a Cancún (Mèxic) per iniciativa del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants en

col·laboració amb la Prelatura de Cancún-Chetumal i la Conferència de l'Episcopat Mexicà. Els treballs i conclusions d'aquesta trobada estan cridats a il·luminar la nostra acció pastoral en els propers anys.

També en aquesta edició de la Jornada mundial assumim com a propi el tema que l'OMT proposa, «Turisme i sostenibilitat energètica: propulsors del desenvolupament sostenible», que està d'acord amb el present Any internacional de l'energia sostenible per a tots, promulgat per les Nacions Unides amb l'objectiu de posar en relleu «la necessitat de millorar l'accés a recursos i serveis energètics per al desplegament sostenible que siguin fiables, de cost raonable, econòmicament viables, socialment acceptables i ecològicament racionals».

El turisme ha crescut a un ritme important en les últimes dècades. Segons les estimacions de l'Organització Mundial del Turisme, es preveu que durant el present any s'aconsegueixi la fita dels mil milions d'arribades de turistes internacionals, que ascendiran a dos mil milions l'any 2030. A aquests cal afegir els números encara més elevats que suposa el turisme local. Aquest creixement, que té certament uns efectes positius, pot suposar un seriós impacte mediambiental, a causa, entre altres factors, del consum desmesurat de recursos energètics, l'augment d'agents contaminants i la generació de residus.

El turisme té un paper important en la consecució dels Objectius de desenvolupament del Mil·lenni, entre els quals es troba el de «garantir la sostenibilitat del medi ambient» (objectiu 7), i ha de fer tot allò que li sigui possible perquè aquests siguin abastables. Per això ha d'adaptar-se a les condicions del canvi climàtic, reduint la seva emissió de gasos d'efecte hivernacle, que en el present suposa un 5% del total. Però el turisme no sols contribueix a l'escalfament global, sinó que també n'és víctima.

El concepte de «desenvolupament sostenible» ja està arrelat en la nostra societat, i el sector del turisme no pot ni ha de quedar-ne al marge. Quan parlem de *turisme sostenible* no ens estem referint a una modalitat més entre d'altres, com podria ser el turisme cultural, el de platja o el d'aventures. Tota forma i expressió de turisme ha d'arribar a ser necessàriament sostenible, i no pot ser d'una altra manera.

I en aquest camí, s'han de tenir degudament en compte els problemes energètics. És un pressupost errat pensar que «hi ha una quantitat il·limitada d'energia i de recursos utilitzables, que la seva regeneració immediata és possible i que els efectes negatius de les manipulacions de la naturalesa poden ser fàcilment absorbits».

És cert, tal com ho indica el Secretari General de l'OMT, que «el turisme és a l'avantguarda d'algunes de les iniciatives sobre sostenibilitat energètica més innovadores del món». Però també estem convençuts que encara queda molta tasca per desenvolupar.

També en aquest àmbit el Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants vol oferir la seva aportació, des de la convicció que «l'Església té una responsabilitat respecte a la creació i l'ha de fer valer en públic». No ens correspon proposar solucions tècniques concretes, però sí fer veure que el desenvolupament no pot reduir-se a simples paràmetres tècnics, polítics o econòmics. Volem acompanyar aquest desenvolupament amb unes orientacions ètiques adequades que subratllin el fet que tot creixement ha d'estar sempre al servei de l'ésser humà i del bé comú.

De fet, en el Missatge que va dirigir a l'esmentat Congrés de Cancún, el Sant Pare subratllava la importància d'«il·luminar aquest fenomen amb la doctrina social de l'Església, promovent una cultura del turisme ètic i responsable, de manera que arribi a ser respectuós amb la dignitat de les persones i dels pobles, accessible a tots, just, sostenible i ecològic».

No podem separar el tema de l'ecologia ambiental de la preocupació per una ecologia humana adequada, entesa com l'interès pel desenvolupament integral de l'ésser humà. Així mateix, no podem deslligar la nostra visió de l'home i de la naturalesa del vincle que l'uneix amb el seu Creador. Déu ha encomanat a l'ésser humà la bona gestió de la creació.

És important, en primer lloc, un gran esforç educatiu a fi de promoure «un canvi efectiu de mentalitat que ens porti a adoptar nous estils de vida». Aquesta conversió de la ment i del cor «ha de permetre arribar ràpidament a un art de viure plegats que respecti l'aliança entre l'home i la natura».

És just reconèixer que els nostres usos diaris estan canviant, i que hi ha una major sensibilitat ecològica. Però també és cert que amb facilitat es corre el perill d'oblidar aquests plantejaments durant el període d'estiueig, en què se cerquen certes comoditats a les quals considerem que tenim dret, sense tenir sempre en compte les seves conseqüències.

Cal conrear l'ètica de la responsabilitat i de la prudència, preguntant-nos per l'impacte i les conseqüències de les nostres accions. Pel que fa a això, el Sant Pare afirma que «la manera com l'home tracta l'ambient influeix en la manera en què es tracta a ell mateix, i viceversa. Això exigeix que la societat actual revisi seriosament el seu estil de vida que, en moltes parts del món, tendeix a l'hedonisme i al consumisme, despreocupant-se dels danys que d'aquí es deriven». En aquest punt, serà important animar tant els empresaris com els turistes a tenir en compte les repercussions de les seves decisions i actituds. Així mateix, és crucial «afavorir comportaments caracteritzats per la sobrietat, disminuint el consum mateix d'energia i millorant-ne les condicions d'ús».

Aquestes idees de fons han de traduir-se necessàriament en accions concretes. Per això, i amb l'objectiu d'aconseguir destins turístics sostenibles, han de promoure's i sostenir-se totes les iniciatives que siguin energèticament eficients i amb el menor impacte ambiental possible, conduents a usar energies renovables, a promoure l'estalvi de recursos i a evitar la contaminació. Respecte d'això, és fonamental que tant les estructures turístiques eclesials com les propostes d'estiueig que l'Església promou destaquin, entre d'altres coses, per ser respectuoses amb el medi ambient.

Tots els sectors implicats (empreses, comunitats locals, governs i turistes) han de ser conscients de la responsabilitat que els correspon amb vista a aconseguir formes sostenibles de turisme. És necessària la col·laboració entre totes les parts interessades.

La doctrina social de l'Església ens recorda que «la tutela del medi ambient constitueix un desafiament per a tota la humanitat: es tracta del deure, comú i universal, de respectar un bé col·lectiu», un bé, del qual l'ésser humà no és amo sinó «administrador» (cf. Gn 1,28), al qual Déu l'ha confiat perquè el gestioni adequadament.

El papa Benet XVI afirma que «la nova evangelització, a la qual tots estem convocats, ens exigeix tenir present i aprofitar les nombroses ocasions que el fenomen del turisme ens ofereix per presentar Crist com a resposta suprema als interrogants de l'home d'avui». Invitem, doncs, a tots a promoure i gaudir del turisme amb una actitud respectuosa i responsable, de manera que li permetem desenvolupar totes les potencialitats, amb la certesa que la contemplació de la bellesa de la natura i dels pobles pot portar-nos a l'encontre amb Déu.

Ciutat del Vaticà, 16 de juliol de 2012

Antonio Maria Card. Vegliò

President

† Joseph Kalathiparambil

Secretari

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT

de la reunió n. 203

Els dies 25, 26 i 27 de juliol de 2012 ha tingut lloc la reunió n. 203 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a Salardú (Vall d'Aran - bisbat d'Urgell). La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

1. Després de la pregària inicial, els bisbes han reflexionat sobre la greu crisi econòmica que pateix la nostra societat. N'han analitzat les causes i les repercussions en les persones i les famílies i han estudiat les accions que, fins ara, l'Església ha portat a terme per a afrontar-la. Fruit d'aquesta reflexió, els bisbes fan pública una nota conjunta, que es pot llegir a continuació d'aquest Comunicat.

2. Els bisbes han posat en comú les diferents iniciatives diocesanes preparades per a celebrar l'Any de la fe convocat per Benet XVI, que començarà el proper dia 11 d'octubre i finalitzarà el 24 de novembre de 2013. En aquest sentit, la Conferència Episcopal Tarraconense ha promogut una nova edició dels documents del concili Vaticà II, en un sol volum sense les notes, que acaba de sortir editada per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Durant aquest Any de la fe, a més de les accions que es portaran a terme a cada diòcesi, el proper 20 d'octubre se celebrarà una Trobada de voluntaris de Càritas Catalunya a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, amb la presència del cardenal Óscar A. Rodríguez Maradiaga, president de Càritas Internacional.

Així mateix, els bisbes han decidit convocar durant aquest Any de la fe una trobada dels preveres i diaques de les deu diòcesis amb seu a Catalunya.

3. Els bisbes han fet un repàs de diversos àmbits del treball pastoral a la CET: la pastoral de joventut i la situació de l'escoltisme a casa nostra; la transmissió de la

fe a la família i el seu compromís evangelitzador; l'ensenyament de la religió a l'escola; la catequesi i la utilització que cal fer del catecisme *Jesús és el Senyor* a totes les parròquies de les nostres diòcesis; l'atenció pastoral a les presons.

Els bisbes també han acordat demanar a la Congregació per al culte diví i la disciplina dels sagraments l'aprovació, per a totes les diòcesis amb seu a Catalunya, de la celebració com a memòria lliure dels beats Joan XXIII i Joan Pau II. També han conegut l'aprovació dels textos en català de la *Missa per la nova evangelització*.

4. Els bisbes s'han felicitat per la presentació del projecte *Catalonia Sacra*, el passat 19 de juliol, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, i animen els membres del Secretariat interdiocesà de conservació i promoció de l'art sagrat (SICPAS) a continuar enfortint i perfeccionant aquest projecte, que mostrarà la riquesa del patrimoni cultural forjat per la fe catòlica al llarg dels segles.

5. En el transcurs de la reunió, el síndic de la Vall d'Aran, Magfc. Sr. Carlos Barreira, acompanyat de l'Il·lm. Sr. César Ruiz-Canela, alcalde de Naut-Aran, s'han desplaçat a Salardú per a saludar els membres de la CET, amb qui han comentat el moment econòmic que es viu a la Vall d'Aran i diversos aspectes relacionats amb el ric patrimoni religiós de la Vall i l'excel·lent col·laboració amb el Bisbat d'Urgell per a la restauració i conservació de les esglésies de la Vall.

6. Els bisbes han comentat el document publicat per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu, sobre el projecte d'implantació al Baix Llobregat de l'anomenat *Eurovegas* i han manifestat el seu suport a la declaració de Mons. Cortés.

Així mateix, han expressat al bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, la seva solidaritat en ocasió dels gravíssims incendis soferts a l'Alt Empordà, alhora que s'afegeixen a la crida que des de les institucions es fa, demanant precaució i prevenció davant l'alt risc d'incendis als nostres boscos i la promoció i respecte del medi ambient.

7. Els bisbes han renovat per a tres anys el nomenament de la Dra. Carme Borbonès, de l'arxidiòcesi de Tarragona, com a presidenta de Càritas Catalunya, i també han renovat per al mateix període de temps Mn. Jordi Font, del bisbat de Girona, com a consiliari nacional dels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi.

8. Finalment, els bisbes expressen la seva gran preocupació per la situació de Síria i per les comunitats cristianes d'aquell país i de la resta de territoris del Pròxim Orient, i s'uneixen al comunicat que ha fet públic la Presidència del Consell de Conferències Episcopals d'Europa, en el qual es demanen pregàries per Síria i ajut als cristians i a tots els afectats per la violència extrema que s'està vivint, alhora que urgeixen una solució justa, lleial i constructiva que condueixi a la pau.

Tarragona, 30 de juliol de 2012

NOTA

sobre la crisi econòmica

A la carta pastoral *Al servei del nostre poble*, que els bisbes de Catalunya publicàrem al gener de l'any 2011, advertíem que la crisi econòmica tan greu que patíem ja en aquell moment era un dels reptes més importants que la nostra societat havia d'afrontar.

Lamentablement, un any i mig més tard de la publicació d'aquell escrit, aquesta crisi global, lluny de minvar, ha anat prenent unes dimensions extraordinàries que afecten la majoria dels sectors econòmics. Són moltes persones i famílies, treballadors, petits i mitjans empresaris, autònoms i funcionaris els qui pateixen unes greus afectacions que les mesures econòmiques recents han fet més dramàtiques.

Així mateix, la crisi ha provocat que alguns àmbits tan fonamentals com l'atenció sanitària, l'educació o els serveis socials s'hagin vist afectats per uns ajustaments que, en força casos, perjudiquen moltes de les persones que en són usuàries.

Catalunya, a més, té una situació econòmica i un sistema de finançament que fan molt difícil la reactivació del país, malgrat els grans sacrificis que la població es veu obligada a fer, especialment les persones que han quedat sense treball, els joves i aquells que disposen de rendes mínimes. Moltes són les veus que clamen contra aquesta situació, i darrerament s'han fet sentir en nombroses manifestacions on s'ha fet palès el desencís envers l'acció política i financera, el rebuig davant la dubtosa moralitat d'algunes persones i institucions, i un angoixant pessimisme sobre el possible redreçament de la situació.

Durant els darrers mesos, l'acció social de l'Església a casa nostra, realitzada per Càritas, parròquies, institucions dependents de les congregacions religioses i dels diversos moviments i associacions catòliques, no solament s'ha mantingut, sinó que s'ha incrementat, tant pel que fa a l'atenció material i espiritual als qui es troben en situació de pobresa, com en la resolució de problemes més urgents, com ara l'atenció als afectats pels desnonaments o l'atur juvenil.

Com a bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, volem agrair el treball que fan totes aquestes institucions d'Església en col·laboració amb altres institucions i amb les Administracions, i especialment la feina que fan els nombrosíssims voluntaris, així com també l'esforç de tantes persones i famílies que, amb la seva contribució econòmica, fan que es pugui dur a terme.

Així mateix, l'acció social de l'Església catòlica no queda relegada a l'interior de les fronteres de les nostres diòcesis, ja que, malgrat la crisi econòmica que patim, continuem atenent i finançant solidàriament un gran nombre de projectes al Tercer Món —que ha de suportar una crisi endèmica més intensa—, al capdavant dels quals es troben molts missioners preveres, religioses i religiosos, laïques i laïcs catòlics.

Benet XVI ha dit recentment: «No és deure de l'Església definir les vies per afrontar la crisi actual. Això no obstant, els cristians tenen el deure de denunciar els mals, de testimoniar i mantenir vius els valors en què es fonamenta la dignitat de la persona i de promoure aquelles formes de solidaritat que afavoreixen el bé comú perquè la humanitat esdevingui la família de Déu» (Discurs a la Fundació

Centesimus Annus, 17.10.2011). Per això, cal amarar de compromís ètic el món de l'economia i les finances, perquè la dignitat de la persona humana sigui defensada i promoguda sempre, i perquè s'eviti qualsevol especulació que pugui acabar provocant un veritable desastre social. També cal combatre decididament els brots de corrupció en l'àmbit de les institucions i administracions. I en concret, cal que sigui una prioritat de tota la nostra societat la preocupació pel gran nombre d'aturats, per tantes famílies que viuen l'angoixa d'una possible pèrdua del treball, l'interès pels joves que s'han de poder incorporar per primer cop al món laboral, així com també el compromís pel manteniment dels llocs de treball, vetllant sempre perquè tinguin condicions dignes.

Cal analitzar els errors comesos aquests darrers anys per no tornar a caure-hi més, i reconèixer que potser tots hem intentat viure per damunt de les pròpies possibilitats. S'hauria de poder demanar responsabilitats, especialment, a aquells que han provocat desordres financers i han especulat. La societat, si vol ser justa, ha de posar les mesures necessàries per tal que els capitals prenguin també responsabilitats de cara al bé comú i al just repartiment dels beneficis.

A la carta *Al servei del nostre poble*, dèiem: «És hora, també, de mirar endavant i de treballar més esforçadament pensant en les generacions futures. Els bisbes fem una crida a tots els agents socials —autoritats, empresaris, dirigents, treballadors— a no decaure en l'esforç, malgrat la duresa de les circumstàncies, i a treballar amb esperança, fent-ho d'acord amb els grans valors humans i cristians» (4f).

Com a pastors de l'Església catòlica, no podem deixar de dir a tothom que, en el fons d'aquesta crisi econòmica i financera actual hi ha una crisi de valors i de fe. Quan l'home abandona Déu es perd a ell mateix. Quan les persones volen construir una societat sense Déu, acaben deshumanitzant-se, perquè obliden la gran pregunta de Déu a Caïn, que travessa la història humana: «Què n'has fet del teu germà?» (Gn 4,9).

En aquests moments d'incertesa i de dificultats, estem convençuts de la capacitat del nostre poble per afrontar i superar els reptes que la crisi econòmica planteja. Així com en altres moments històrics difícils el nostre país ha sabut redreçar-se amb nova fortalesa, també ara podrem anar endavant si mantenim la confiança en nosaltres mateixos, si enfortim la nostra tradicional laboriositat i esperit de sacrifici, si els dirigents saben conduir-nos posant com a prioritari el bé comú, i si tots ens ajudem i cerquem la veritable solidaritat entre els pobles d'Europa i del món, il·luminats per l'Evangeli, que sempre ens crida a la conversió.

Volem col·laborar a mantenir l'esperança, i la demanem a Déu. Junts i amb l'esforç de tots, amb la voluntat d'acord i de col·laboració dels partits polítics, dels sindicats i de les patronals, podrem superar aquesta crisi tan dura. Ens cal retornar als valors autèntics, als que no es marceixen, i a un estil de vida personal i familiar, institucional i eclesial auster, generós i responsable, sense deixar la solidaritat envers els qui tenen menys o han de suportar més càrregues. Solament una fe que es tradueix en caritat envers el proïsme esdevé creïble i convincent.

Certament, creiem que Càritas —que és la institució eclesial de la caritat— encerta decidivament quan proposa: *Viu senzillament, perquè d'altres, senzillament, puguin viure*. Per això humilment fem una crida perquè tots ens orientem vers una

manera de viure i d'actuar més modesta i senzilla, que no estigui per damunt de les nostres possibilitats. Així mateix, reclamem que tots fem un esforç d'ajudar els més febles de la societat i de compartir solidàriament amb ells, com ja estan duent a terme, exemplarment, molts cristians i moltes altres persones de bona voluntat. I finalment invitem a valorar i aplicar els principis fonamentals de la doctrina social de l'Església, ja que proposen orientacions vàlides per a la construcció d'una societat justa, lliure i solidària, especialment si els oferim en diàleg amb tots aquells que es preocupen seriosament per la persona humana i el seu món.

Salardú, 27 de juliol de 2012

Taller de Arts Religioses

Julian del Olmo Lara

Industria Industrial Finsa Sncp
C. Construccion, 6-43 - Agdo. Correns, 438
Tels. 91 838 33 03 - 902 07 19 79
08689 E.L.D.A (Molins)

www.ernedelolmo.com
Email: correo@artedelolmo.com

Urbanizaci6n Eurovillas
C/ Casca, 16
Tel6fono 91 878 33 03
88119 VILLAR DEL OLMO (MADRID)

-DECORACION DE IGLESIAS.

-REALIZACION DE RETABLOS, ANDAS
Y TRONOS.

-REALIZACION DE MOBILIARIO
RELIGIOSO (SEDES, CAJONERAS DE
SACRISTIA, BANCOS, ETC.)

-RESTAURACION Y CONSERVACION
DEL PATRIMONIO ARTISTICO (LIENZOS,
TALBAS, MURALES, RETABLOS,
IMAGENES...)

REALIZAMOS SU PROYECTO SIN COSTE
ALGUNO.

RETABLO RESUCITADO DE
CASTELLVELL (TARRAGONA)

RETABLO Y RESTAURACION DE BOVEDA
CAPILLA DEL ROSARIO
SAN ANTONY DE PORTMANY (EVISSA)

Automatitzaci6 relloges i campanes. Equips de control. Electro martells.
Restauraci6 campanes antigues i soldadura
Campanes noves i refosa. Fosa de campanes "in situ"
Estalvi energ6tic amb il·luminaci6 led interior i exterior de la seva parr6quia.

ERMEC, S.L.
C/ Francisco Teixid6, 22
P. E. Granland, Badalona Sur
08918 Badalona
Barcelona (SPAIN)

Tel. (+34) 902 450 160
Fax (+34) 902 433 088
ermec@ermec.org
www.ermec.org

ERMEC, S.L. - MADRID
C/ Sagasta, 8, 1ª Planta
28004 Madrid
SPAIN

bilbao@ermec.com
portugal@ermec.com

CASA
REINA
DALMAU S.C.P.

Rambla Nova, 125
Tel. 977 21 91 57 - Fax 977 22 53 46
43001 TARRAGONA

RÈTOLS DE LLAUTÓ
METACRILAT I LLUMINOSOS
PLAQUES DE MATRÍCULA
(a l'acte)
SEGELLS DE CAUTXÚ
(entrega ràpida)
SENYALS DE TRÀNSIT
I D'OBRES
EXTINTORS
SERIGRAFIA

Taller d'Enquadernació - Impressió òfset i digital

IMPREMTA VIRGILI

C/ Ferrers, 1 • 43003 Tarragona • Tel. 977 23 32 51 • www.impremtavirgili.com • comercial@impremtavirgili.com

SOLICITE NUESTRO CATÁLOGO GENERAL

Martinez
Articulos Religiosos

desde 1928

San Froilán, 22 - 27001 LUGO - ESPAÑA
Tfnos.: 982 242 107 - 982 253 393 - Fax 982 242 107
e-mail: art-martinez@terra.es - www.almacenesmartinez.com

